

การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหา
เกี่ยวกับกฎหมายมหาชนเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ

ปริญญาานิพนธ์
ของ
ทิพย์วรรณ เหมือนมิตร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์
เมษายน 2553

การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหา
เกี่ยวกับกฎหมายมหาชนเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ

ปริญญาานิพนธ์
ของ
ทิพย์วรรณ เหมือนมิตร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์

เมษายน 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหา
เกี่ยวกับกฎหมายมหาชนเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ

บทคัดย่อ
ของ
ทิพย์วรรณ เหมือนมิตร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์
เมษายน 2553

ทิพย์วรรณ เหมือนมิตร. (2553). การวิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มี
ขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ.
ปริญญาโท ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา, รองศาสตราจารย์ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์.

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหา
เกี่ยวกับกฎหมายมหาชน โดยมีจุดมุ่งหมาย 4 ประการ คือ (1) เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของวิทยานิพนธ์
(2) เพื่อวิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ ในด้านประเภท รูปแบบ อายุ และภาษาของทรัพยากร
สารสนเทศ (3) เพื่อระบุรายการทรัพยากรสารสนเทศหลักในด้านกฎหมายมหาชน (4) เพื่อประเมิน
ความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีอยู่ใน
สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

ผู้วิจัยวิเคราะห์การอ้างอิงจำนวน 9,669 รายการ ที่ปรากฏในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต จำนวน 155 ชื่อเรื่อง ที่เผยแพร่ระหว่างปีการศึกษา 2550-2551 สถิติที่ใช้ในการวิจัย
ได้แก่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. วิทยานิพนธ์ที่นำมาวิเคราะห์การอ้างอิงมีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายปกครองมากที่สุด
(ร้อยละ 63.87) รองลงมาได้แก่ กฎหมายรัฐธรรมนูญ (ร้อยละ 27.10) กฎหมายอาญาและ
วิธีพิจารณาความอาญา (ร้อยละ 5.16) กฎหมายการคลัง (ร้อยละ 3.23) และกฎหมายมหาชน
ทางเศรษฐกิจ (ร้อยละ 0.65)
2. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ หนังสือ (ร้อยละ
46.51) รองลงมาได้แก่ วารสาร (ร้อยละ 17.61) และกฎหมายและประมวลกฎหมาย (ร้อยละ 8.86)
3. รูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ สื่อสิ่งพิมพ์
(ร้อยละ 93.62) รองลงมา คือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 6.38)
4. อายุของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี
(ร้อยละ 39.30) รองลงมาได้แก่ ช่วงอายุ 6 - 10 ปี (ร้อยละ 23.12) และช่วงอายุ 21 ปีขึ้นไป (ร้อยละ
18.42)
5. ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ภาษาไทย (ร้อยละ
89.31) รองลงมา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 9.68) และภาษาอื่น ๆ (ร้อยละ 1.01)
6. ทรัพยากรสารสนเทศหลักด้านกฎหมายมหาชน ประกอบด้วยหนังสือ จำนวน
6 ชื่อเรื่อง และวารสาร จำนวน 9 ชื่อเรื่อง

7. การประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน พบว่า ทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงมีในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน ร้อยละ 39.54

CITATION ANALYSIS OF LAW MASTER'S THESES RELATED TO
PUBLIC LAW FOR COLLECTION EVALUATION

AN ABSTRACT

BY
TIPPAWAN MUANMIT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Library and Information Science
at Srinakharinwirot University

April 2010

Tippawan muanmit. (2010). *Citation Analysis of Law Master's Theses Related to Public Law for Collection Evaluation*. Master thesis, M.A. (Library and Information Science). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Aree Cheunwattana, Assoc. Prof. Tadasak Wajiraprechapong.

This research used citation analysis technique to analyze bibliographic citations in the master's theses which were related to public law. The purposes of this study were: 1) To analyze the content area of the theses used as data source; 2) To analyze the type, format, age, and language of information resources cited in the theses 3) To determine a core collection in public law; 4) To evaluate the collection of Bureau of the Public Law Library.

The total number of citations used for this analysis was 9,669. These citations were collected from 155 titles of theses disseminated between 2007 and 2008 by Chulalongkorn University, Thammasart University, Ramkhamhaeng University, and Dhurakijpundit University. The statistics applied for data analysis included percentage and means.

The research findings were summarized as follows:

1. The content areas of the 155 thesis titles used as data source included Administrative Law (63.87%), Constitutional Law (27.10%), Criminal Law and Criminal Procedure (5.16%), Public Financial Law (3.23%), and Public Economic Law (0.65%).
2. The type of information resources most cited was books (46.51%). The rest included journals (17.61%) and law and code (8.86%).
3. The format of information resources most cited was print (93.62%). The rest was electronic media (6.38%).
4. The ages of information resources most cited were found in three groups: not over 5 years (39.30%), 6-10 years (23.12%) and over 21 year (18.42%).
5. The language of information resources most cited was Thai (89.31%). The rest comprised English (9.68%), and other foreign languages (1.01%).
6. The core collection in public law comprised 6 titles of books and 9 titles of journals.
7. Bureau of the Public Law Library contained 39.54% of information resources cited in the theses under study.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหา
เกี่ยวกับกฎหมายมหาชนเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ

ของ
ทิพย์วรรณ เหมือนมิตร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา)

.....ประธาน
(ศาสตราจารย์ ดร.ชุติมา สัจจานันท์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความเมตตากรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ ดร.อารีย์ ชื่นวัฒนา ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ เสนอแนะสิ่งต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ตลอดจนเสียสละเวลาในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่างละเอียดจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ชุติมา สัจจานันท์ ประธานกรรมการสอบปากเปล่า และรองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆา ที่ให้ความกรุณามาร่วมเป็นกรรมการสอบปากเปล่า รวมทั้งให้คำแนะนำที่ดีทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์อรทัย วารีสอาด อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้วิจัย ที่คอยดูแลเอาใจใส่ และให้คำปรึกษาแนะนำผู้วิจัยเป็นอย่างดีมาโดยตลอด และ ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้กับผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณพ่อ คุณแม่ที่ให้มาซึ่งความรัก ทรัพย์ที่มีค่า และให้โอกาสที่ดีกับลูก และทุก ๆ คนในครอบครัวที่ให้กำลังใจเสมอมา

ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ ทุกคน ในระดับปริญญาโท และเพื่อนร่วมงานในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน สำนักงานศาลปกครอง ที่คอยเป็นกำลังใจ พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีมาโดยตลอด

ทิพย์วรรณ เหมือนมิตร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	 6
การประเมินทรัพยากรสารสนเทศ.....	6
การวิเคราะห์เนื้อหา.....	9
ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา	9
การวิเคราะห์การอ้างอิง.....	9
ความหมายของการอ้างอิงและการวิเคราะห์การอ้างอิง	9
ประวัติและพัฒนาการของการวิเคราะห์การอ้างอิง.....	10
จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์การอ้างอิง.....	11
ประโยชน์ของการวิเคราะห์การอ้างอิง.....	12
ข้อจำกัดของการวิเคราะห์การอ้างอิง.....	13
วิธีการศึกษาการอ้างอิง.....	14
กฎหมายมหาชน.....	14
วิวัฒนาการของระบบกฎหมายไทย.....	14
ความหมายของกฎหมายมหาชน.....	15
การจำแนกสาขากฎหมายมหาชน.....	15
สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน สำนักงานศาลปกครอง.....	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	20
งานวิจัยในประเทศ.....	22

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	26
การกำหนดประชากร.....	26
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	26
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	51
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	51
วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
สรุปผลการวิจัย.....	53
อภิปรายผล.....	58
ข้อเสนอแนะ.....	61
บรรณานุกรม.....	63
ภาคผนวก.....	67
ภาคผนวก ก แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์.....	68
ภาคผนวก ข แบบบันทึกข้อมูลความถี่และการประเมินความสอดคล้อง ของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มี ในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน.....	72
ภาคผนวก ค วิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับ กฎหมายมหาชน (ปีการศึกษา 2550-2551)	74
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	93

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คำร้อยละและค่าเฉลี่ยของการอ้างถึงในวิทยานิพนธ์.....	30
2 คำร้อยละของรายการการอ้างถึงในวิทยานิพนธ์.....	32
3 คำร้อยละของวิทยานิพนธ์จำแนกตามขอบเขตเนื้อหา ของวิทยานิพนธ์และสถาบัน.....	33
4 คำร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง จำแนกตามสถาบัน.....	35
5 คำร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง จำแนกตามรูปแบบ.....	38
6 คำร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง จำแนกตามอายุ.....	40
7 คำร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง จำแนกตามภาษา.....	43
8 คำร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง ที่พบและไม่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของ สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน.....	46
9 คำร้อยละของทรัพยากรสารสนเทศที่พบและไม่พบในฐานข้อมูล รายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน จำแนกตามภาษา.....	48
10 ความถี่ของรายชื่อหนังสือที่ได้รับการอ้างถึงสูงสุด 10 อันดับ.....	49
11 ความถี่ของรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างถึงสูงสุด 10 อันดับ.....	50

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นหน่วยในการวิเคราะห์.....	31
2 จำนวนรายการการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์.....	32
3 ร้อยละของวิทยานิพนธ์จำแนกตามขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์.....	34
4 ร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง.....	37
5 ร้อยละของรูปแบบทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง.....	39
6 ร้อยละของอายุทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง.....	42
7 ร้อยละของภาษาทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง.....	45
8 ร้อยละของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงที่พบและไม่พบในฐานข้อมูล รายการทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน.....	47
9 ร้อยละของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงที่พบและไม่พบในฐานข้อมูล รายการทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน จำแนกตามภาษา.....	48

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การวิเคราะห์การอ้างอิง (Citation analysis) นับเป็นวิธีการวิจัยวิธีหนึ่งซึ่งใช้สถิติวิเคราะห์วรรณกรรมในสาขาต่าง ๆ กล่าวคือ นำเอาเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงในงานเขียน เช่น บทความทางวิชาการ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ มาวิเคราะห์เพื่อศึกษารูปแบบในการสื่อสารทางวิชาการ เช่น เปรียบเทียบความสำคัญระหว่างหนังสือกับวารสารในฐานะที่เป็นแหล่งอ้างอิง ศึกษานักวิชาการซึ่งงานเขียน หรือวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมาก ศึกษาความเกี่ยวข้องของงานวิจัย ตลอดจนพัฒนาการของศาสตร์ต่าง ๆ (อารีย์ ชื่นวัฒนา. 2524: 2; Reitz. 2007: Online) ในสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ บรรณารักษ์ได้ใช้เทคนิคนี้เพื่อศึกษาการอ้างอิงในบทความวิจัย และวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา นักวิชาการ และนักวิจัย โดยศึกษาลักษณะของทรัพยากรสารสนเทศที่นักวิชาการใช้ เช่น ประเภท อายุ ภาษา สาขาวิชา ตลอดจนรายการทรัพยากรสารสนเทศหลักที่ได้รับการอ้างอิงมาก และนำผลการวิจัยไปใช้ในการประเมินและพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ (LaBonte. 2005; Knievel & Kellsey. 2005)

สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน เป็นแหล่งสารสนเทศสำคัญในการสนับสนุนการปฏิบัติงานของตุลาการ ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครอง สนับสนุนงานทางด้านวิชาการให้แก่บุคลากรเป็นหลัก และยังเป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าทางด้านกฎหมายมหาชนของนิสิตและนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจ ตลอดจนให้ความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับศาลปกครองแก่ประชาชน ปัจจุบันสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนให้บริการทรัพยากรสารสนเทศประมาณ 40,000 รายการในหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และสื่อโสตทัศนวัสดุ ได้แก่ หนังสือตำราภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ พระราชบัญญัติ คำสั่ง/คำพิพากษาศาลปกครอง คำพิพากษาศาลยุติธรรม คำพิพากษาศาลฎีกา วิทยานิพนธ์ เอกสารการวิจัย สิ่งพิมพ์รัฐบาล ราชกิจจานุเบกษา เอกสารประกอบการอบรม/สัมมนา รายงานการอบรม/สัมมนา คู่มือการปฏิบัติงาน วารสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ และฐานข้อมูลบทความวารสารทางด้านกฎหมายปกครอง สถิติผู้ใช้โดยเฉลี่ยในแต่ละวันประมาณ 200 คน ต่อวัน โดยผู้เข้าใช้ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างของศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครอง นอกจากนี้ ยังมีนิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไปที่ต้องการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่เกี่ยวกับกฎหมายมหาชน

ในการพัฒนาสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน ให้เป็นศูนย์ข้อมูลทางวิชาการด้านกฎหมายมหาชน และศูนย์การเรียนรู้ ค้นคว้า อ้างอิงเกี่ยวกับกฎหมายปกครองและกฎหมายมหาชน ที่ทันสมัยในระดับสากลนั้น ราชกิจจานุเบกษา (2552: 18) การประเมินทรัพยากรสารสนเทศ

ที่จัดให้บริการนับเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะช่วยให้สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนสามารถพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศให้มีคุณภาพตรงกับความต้องการของผู้ใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษา นักวิชาการ และนักวิจัย

การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ของนิสิต/นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาด้านสาขานิติศาสตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนครั้งนี้ เป็นการศึกษารายการอ้างถึงในด้านประเภท รูปแบบ ภาษา และอายุ ซึ่งจะช่วยทำให้ทราบถึงปริมาณและลักษณะของทรัพยากรสารสนเทศที่ใช้ในการวิจัยในสาขานิติศาสตร์ และยังช่วยให้สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนสามารถประเมินทรัพยากรสารสนเทศที่มีอยู่ว่ามีความสอดคล้องกับทรัพยากรสารสนเทศที่ผู้ใช้อ้างถึงมากน้อยเพียงใด ตลอดจนใช้ผลการวิจัยเรื่องนี้เป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศให้บรรลุพันธกิจ และภารกิจของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนที่มุ่งเป็นแหล่งค้นคว้าด้านกฎหมายมหาชนที่สมบูรณ์ตามวิสัยทัศน์ที่ระบุไว้ว่าเป็นห้องสมุดกฎหมายมหาชนชั้นนำของประเทศไทย ผู้วิจัยซึ่งปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน จึงมีความสนใจที่จะวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ของนิสิต/นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชน เพื่อศึกษาการใช้ทรัพยากรสารสนเทศของนักวิจัยในสาขานิติศาสตร์ และประเมินว่าทรัพยากรสารสนเทศที่สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนจัดให้บริการในปัจจุบันสอดคล้องกับความต้องการของนักวิจัยเพียงใด ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการจัดหาและพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศให้สอดคล้องกับความต้องการของการศึกษาวิจัยในสาขานิติศาสตร์

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ สาขาวิชากฎหมายมหาชนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่นำมาใช้วิเคราะห์
2. เพื่อวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ ในด้านประเภท รูปแบบ อายุ และภาษา
3. เพื่อระบุรายการทรัพยากรสารสนเทศหลักโดยการวิเคราะห์ความถี่ของการอ้างถึง
4. เพื่อประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ทราบถึงเนื้อหาของวิทยานิพนธ์สาขาวิชากฎหมายมหาชนที่นำมาใช้วิเคราะห์ และลักษณะของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ดังกล่าว

ในด้านประเภท รูปแบบ อายุ ภาษา นอกจากนี้ ยังช่วยให้สามารถระบุรายการทรัพยากรสารสนเทศหลักโดยการวิเคราะห์ความถี่ของการอ้างอิง

ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคลากรของศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครองในการปฏิบัติงาน ของนักศึกษาและนักวิชาการในการศึกษาค้นคว้า วิจัย และเพื่อสนับสนุนพันธกิจของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตครอบคลุมการอ้างอิงที่ปรากฏในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2550-2551 โดยคัดเลือกเฉพาะวิทยานิพนธ์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชน จำนวน 155 ชื่อเรื่อง ดังนี้

1. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 39 ชื่อเรื่อง
2. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 46 ชื่อเรื่อง
3. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 35 ชื่อเรื่อง
4. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวน 35 ชื่อเรื่อง

การวิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนครั้งนี้มุ่งหมายเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนเท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง การจำแนกเนื้อหาของวิทยานิพนธ์โดยแบ่งเนื้อหาของวิชากฎหมายมหาชนออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้ (สมยศ เชื้อไทย. 2551: 53-75)

- 1.1 กฎหมายมหาชนภายนอกหรือกฎหมายระหว่างประเทศ
- 1.2 กฎหมายมหาชนภายใน
 - 1.2.1 กฎหมายรัฐธรรมนูญ
 - 1.2.2 กฎหมายปกครอง
 - 1.2.3 กฎหมายการคลัง

1.2.4 กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ

1.2.5 กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา

2. การวิเคราะห์การอ้างอิง หมายถึง การวิเคราะห์รายการบรรณานุกรมในวิทยานิพนธ์สาขาวิชากฎหมายมหาชน ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อศึกษาประเภท รูปแบบ อายุ ภาษา ของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง และระบุรายการทรัพยากรสารสนเทศหลักโดยการวิเคราะห์ความถี่ของการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์

3. ประเภท หมายถึง ลักษณะของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง ได้แก่ หนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ รายงานการประชุม รายงานการวิจัย/งานวิจัย รายงานประจำปี สิ่งพิมพ์รัฐบาล ราชกิจจานุเบกษา คำพิพากษาศาล กฎหมายและประมวลกฎหมาย คำบรรยาย รายงานการอบรม/สัมมนา คู่มือการปฏิบัติงาน หนังสือราชการ หนังสือพิมพ์ เอกสารประเภทอื่น ๆ

4. รูปแบบ หมายถึง สื่อต่าง ๆ ที่ใช้บันทึกสารสนเทศ ซึ่งได้รับการอ้างอิง ได้แก่

4.1 สื่อสิ่งพิมพ์ หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่จัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่ม ได้แก่ หนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ รายงานการประชุม สิ่งพิมพ์รัฐบาล ราชกิจจานุเบกษา คำพิพากษาศาล กฎหมายและประมวลกฎหมาย คำบรรยาย รายงานการอบรม/สัมมนา คู่มือการปฏิบัติงาน หนังสือราชการ และหนังสือพิมพ์

4.2 สื่อโสตทัศน์ หมายถึง สื่อบันทึกสารสนเทศที่เป็นเสียงหรือเป็นภาพที่ต้องอาศัยอุปกรณ์ในการถ่ายทอดสารสนเทศ ได้แก่ แถบบันทึกเสียง วิทยุทัศน์

4.3 สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง สื่อที่บันทึกสารสนเทศด้วย วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์อาจอยู่ในรูปของสื่อบันทึกข้อมูลประเภทสารแม่เหล็ก ได้แก่ ซีดีรอม (CD-ROM) แผ่นวิทยุทัศน์ (VCD) แผ่นวิทยุทัศน์ระบบดิจิทัล (DVD) และเอกสารเวิร์ลไวด์เว็บ

5. อายุ หมายถึง จำนวนปีของทรัพยากรสารสนเทศแต่ละรายการที่ได้รับการอ้างอิง คำนวณโดยนำปีที่พิมพ์ของทรัพยากรสารสนเทศนั้น ๆ ลบออกจากปีพิมพ์ของวิทยานิพนธ์ จำแนกออกเป็น 5 ช่วงอายุ ดังนี้

5.1 ไม่เกิน 5 ปี

5.2 6-10 ปี

5.3 11-15 ปี

5.4 16-20 ปี

5.5 21 ปี ขึ้นไป

ตัวอย่างเช่น ทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงพิมพ์ในปี พ.ศ. 2550 วิทยานิพนธ์พิมพ์เมื่อปี 2551 จะได้ช่วงอายุของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงดังนี้ 2551-2550 ได้ผลลัพธ์เท่ากับ 1 ดังนั้นทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจะอยู่ในช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี

6. **ภาษา** หมายถึง ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศแต่ละรายการ ที่ได้รับการอ้างอิง ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นๆ

7. **ความถี่ของการอ้างอิง** หมายถึง จำนวนครั้งของรายการทรัพยากรสารสนเทศ ที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์

8. **การประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศ** หมายถึง การนำ รายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงซึ่งเป็นผลจากการวิจัยมาตรวจสอบกับฐานข้อมูล รายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน ถ้าพบรายการนั้นในฐานข้อมูลก็ แสดงถึงความสอดคล้อง

9. **ทรัพยากรสารสนเทศหลัก (Core collection)** หมายถึง รายการทรัพยากร สารสนเทศที่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การประเมินทรัพยากรสารสนเทศ
2. การวิเคราะห์เนื้อหา
3. การวิเคราะห์การอ้างอิง
 - 3.1 ความหมายของการอ้างอิงและการวิเคราะห์การอ้างอิง
 - 3.2 ประวัติและพัฒนาการของการวิเคราะห์การอ้างอิง
 - 3.3 จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์การอ้างอิง
 - 3.4 ประโยชน์ของการวิเคราะห์การอ้างอิง
 - 3.5 ข้อจำกัดของการวิเคราะห์การอ้างอิง
 - 3.6 วิธีการศึกษาการอ้างอิง
4. กฎหมายมหาชน
 - 4.1 วิวัฒนาการของระบบกฎหมายไทย
 - 4.2 ความหมายของกฎหมายมหาชน
 - 4.3 การจำแนกสาขากฎหมายมหาชน
5. สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน สำนักงานศาลปกครอง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ

การประเมินทรัพยากรสารสนเทศ

การประเมินทรัพยากรสารสนเทศ หมายถึง กระบวนการตรวจสอบทรัพยากรสารสนเทศที่ได้จัดหาเข้ามาในสถาบันบริการสารสนเทศ เพื่อพิจารณาว่าทรัพยากรสารสนเทศที่จัดหาเข้ามานั้นสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้หรือไม่ การประเมินทรัพยากรสารสนเทศทำให้ทราบถึงการใช้ทรัพยากรสารสนเทศที่มีอยู่ว่ามีการใช้มากหรือน้อยเพียงใด และทรัพยากรสารสนเทศใดบ้างที่ผู้ใช้ต้องการแต่ยังไม่ได้จัดหาเข้ามาหรือจัดหาเข้ามาแต่ยังไม่เพียงพอ ประยงค์ พัฒนกิจจำรูญ (2546: 181) ได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการประเมินทรัพยากรสารสนเทศไว้ดังนี้

1. ทราบขอบเขตของทรัพยากรสารสนเทศที่มีอยู่อย่างถูกต้องว่ามีสาขาใดบ้าง จำนวนมากน้อยเพียงใด มีคุณภาพหรือไม่ อย่างไร เพื่อมีข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการวางแผนพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศได้
2. วางแผนการเลือกและการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศเข้ามาเพื่อสนองความจำเป็นของผู้ใช้ในปัจจุบัน โดยเน้นการจัดสรรงบประมาณสำหรับสาขาวิชาที่จำเป็นสำหรับผู้ใช้งาน
3. เตรียมข้อมูลในการจัดทำนโยบายพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศเพื่อให้ทรัพยากรสารสนเทศมีคุณภาพตามที่ต้องการ โดยปรับปรุงการจัดหาบางสาขาวิชาให้มีทรัพยากรสารสนเทศที่ผู้ต้องการ ควบคุมทรัพยากรสารสนเทศที่จัดหาเข้ามาให้สอดคล้องกับที่มีอยู่แล้ว
4. มีแนวทางในการประเมินประสิทธิภาพของนโยบายพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศที่จัดทำขึ้น

การประเมินทรัพยากรสารสนเทศสามารถจำแนกได้ 2 วิธีใหญ่ ๆ คือ การประเมินทรัพยากรสารสนเทศโดยเน้นทรัพยากรสารสนเทศ และการประเมินทรัพยากรสารสนเทศโดยเน้นผู้ใช้และการใช้ ดังที่ ประภาวดี สืบสนธิ์ (2549: 79-136) ได้อธิบายรายละเอียดไว้ดังต่อไปนี้

การประเมินทรัพยากรสารสนเทศโดยเน้นทรัพยากรสารสนเทศ ประกอบด้วย

1. การประเมินโดยการวิเคราะห์สถิติ เป็นการประเมินปริมาณหรือขนาดของทรัพยากรสารสนเทศ ซึ่งเป็นการแสดงถึงความพอเพียงในการให้บริการแก่ผู้ใช้ สถิติทรัพยากรสารสนเทศที่นำมาใช้เพื่อการประเมินปริมาณหรือขนาดและความพอเพียง ได้แก่ สถิติทรัพยากรสารสนเทศที่มีทั้งหมด และสถิติการเพิ่มทรัพยากรสารสนเทศ
2. การประเมินตามรายชื่อ เป็นวิธีการสำรวจตนเองที่ใช้กันอย่างแพร่หลายเพื่อประเมินทรัพยากรสารสนเทศเชิงคุณภาพ โดยเลือกรายชื่อทรัพยากรสารสนเทศ เช่น บรรณานุกรมที่เป็นมาตรฐานเปรียบเทียบกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีทั้งหมดหรือบางส่วนในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยพิจารณาว่าสถาบันบริการสารสนเทศร้อยละเท่าใด หากมีทรัพยากรสารสนเทศที่ตรงตามรายชื่อนั้นมากแสดงว่าได้จัดหาทรัพยากรที่พึงมีไว้ให้บริการแก่ผู้ใช้ สำหรับรายชื่อที่ไม่มีก็ควรจัดหาต่อไป รายชื่อทรัพยากรสารสนเทศที่ใช้ในการประเมินจำแนกได้เป็น รายชื่อทรัพยากรสารสนเทศที่มีการจัดทำเผยแพร่ และรายชื่อที่รวบรวมขึ้นเอง

3. การประเมินโดยผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ เป็นการประเมินทรัพยากรสารสนเทศที่จัดทำด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ โดยอาศัยการสังเกต ความเชี่ยวชาญ ความรอบรู้ และความประทับใจของผู้ประเมินเป็นหลัก วิธีนี้มีข้อดี คือ ง่ายต่อการปฏิบัติ และเป็นวิธีประเมินที่มีประสิทธิภาพ ส่วนข้อจำกัด คือ ต้องอาศัยผู้ประเมินที่เป็นผู้รู้ด้านการพิจารณาและการรับรู้โดยสายตาของผู้ประเมินเป็นหลักจึงอาจเกิดอคติและความเอนเอียงได้ วิธีนี้จึงควรใช้ควบคู่กับวิธีอื่น ผู้รู้ที่ประเมินทรัพยากรสารสนเทศมีหลายกลุ่ม ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชา ผู้ปฏิบัติงานสารสนเทศ

การประเมินทรัพยากรสารสนเทศโดยเน้นผู้ใช้และการใช้ ประกอบด้วย

1. การศึกษาการใช้ เป็นวิธีการประเมินคุณภาพของทรัพยากรสารสนเทศ โดยการศึกษาการยืมออก การศึกษาการใช้ทรัพยากรสารสนเทศภายในสถาบันบริการสารสนเทศและการศึกษา

การใช้ทรัพยากรสารสนเทศที่ไม่มีในสถาบันบริการสารสนเทศ ข้อมูลที่ได้มักเป็นตัวเลขซึ่งถือว่าเป็นข้อมูลที่ชัดเจนสามารถใช้ตรวจสอบควบคู่ไปกับวิธีการประเมินอื่นๆ ได้ ประเด็นสำคัญคือจะต้องมีข้อมูลพอเพียงที่จะใช้เป็นฐานในการพิจารณา

2. การสำรวจทัศนคติของผู้ใช้ เป็นวิธีการประเมินผู้ใช้โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์หรือตอบแบบสอบถามด้วยคำถามแบบเปิดเพื่อให้ผู้ใช้ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเพียงพอของทรัพยากรสารสนเทศในเชิงปริมาณและคุณภาพ หรือใช้คำถามแบบปิดเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ การสำรวจเช่นนี้จะมีจุดมุ่งหมายมากกว่าการศึกษาการใช้ เพราะไม่เพียงแต่จะทราบเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรสารสนเทศที่สถาบันมี แต่ยังทราบว่าทรัพยากรสารสนเทศที่มีตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้เพียงใด ตลอดจนศึกษาความต้องการของผู้ใช้ซึ่งจะทำให้ทราบว่ากระบวนการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศบรรลุตามความต้องการของผู้ใช้เพียงใด และถือว่าเป็นปฏิกิริยาตอบกลับที่จะช่วยในกระบวนการคัดเลือกทรัพยากรสารสนเทศมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. การทดสอบการพบทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการ เป็นการประเมินประสิทธิภาพในการจัดให้มีทรัพยากรสารสนเทศที่ผู้ใช้งานต้องการและผู้ใช้สามารถหาพบได้ ซึ่งสามารถทำได้ 2 ลักษณะ คือ

3.1 การทดสอบการพบทรัพยากรที่ต้องการในสถาบันบริการสารสนเทศเมื่อผู้ใช้งานต้องการ เป็นการประเมินประสิทธิภาพของสถาบันบริการสารสนเทศในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศที่ผู้ใช้งานต้องการ โดยศึกษาว่าผู้ใช้ได้รับสารสนเทศ ในขณะที่มีความต้องการสารสนเทศนั้นๆ หรือไม่ เพียงใด ผู้ใช้เสียเวลานานหรือไม่จึงจะได้สิ่งที่ต้องการ

3.2 การทดสอบการพบทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการบนชั้น เป็นวิธีการศึกษาว่าเอกสารที่มีในสถาบันบริการสารสนเทศ ผู้ใช้หาได้หรือไม่ โดยให้ผู้ใช้จริงตอบแบบสอบถามและวัดว่าโอกาสที่ผู้ใช้ไม่สามารถหาเอกสารได้พบมีเท่าใด สาเหตุเกิดจากอะไร และขอให้ผู้ใช้ระบุเรื่องที่หาไม่พบ ผู้ประเมินจะรวบรวมคำตอบที่ได้ในแต่ละวันเพื่อศึกษาหาสาเหตุของความล้มเหลวต่อไป

4. การศึกษาการอ้างถึง เป็นการประเมินการใช้ทรัพยากรสารสนเทศทางอ้อมโดยพิจารณาว่าทรัพยากรสารสนเทศที่ใช้หรือถูกนำมาอ้างนั้นเป็นประเภท สาขาวิชา อายุ ภาษา และพิมพ์หรือผลิตปีใดและรายการใดได้รับการอ้างถึงมากที่สุด โดยมีข้อสมมุติฐานว่ารายการใดที่มีการอ้างถึงบ่อยครั้ง น่าจะมีการใช้มากกว่าเอกสารที่มีการอ้างถึงน้อย หรือไม่มีการอ้างถึงเลย การศึกษาโดยวิธีนี้เหมาะกับการศึกษาในแต่ละสาขาวิชาและจำนวนของผู้ผลิตงานเขียนสาขาวิชานั้น ๆ ไม่ควรมีจำนวนมากเกินไป

การประเมินทรัพยากรสารสนเทศโดยการศึกษาการใช้ทรัพยากรห้องสมุด ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่าแต่ละวิธีจะมีข้อดีและข้อจำกัดที่แตกต่างกันไป ในบางครั้งผู้ประเมินอาจจะใช้หลากหลายวิธีในการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่น่าเชื่อถือ มีความเที่ยงตรง และนำผลที่ได้มาใช้ในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศและการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุด

การวิเคราะห์เนื้อหา

ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง เทคนิคที่ใช้ในการศึกษาเนื้อหาของ บันทึก เอกสาร ข่าวสาร อย่างมีระบบและมีวัตถุประสงค์ เพื่อแสดงปริมาณหรือความถี่ในการสื่อความหมาย เช่น การโน้มน้าวใจ สื่การเขียน โดยผู้วิจัยจะกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ แล้วแบ่งเนื้อหาออกเป็นกลุ่ม จากนั้นทำการวิเคราะห์เนื้อหาตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดขึ้น (ประภาวดี สืบสนธิ์. 2530: 111)

การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง วิธีการวิจัยอย่างหนึ่งที่เป็นกระบวนการที่เป็นประโยชน์ในการวินิจฉัย หรือลงความเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวินิจฉัยนั้น จะเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุผลหรือความสนใจของผู้ที่จะทำการวิเคราะห์ (Weber. 1986: 9)

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง วิธีการวิจัยอย่างหนึ่งที่ใช้ในการพิจารณาแยกแยะเนื้อหาสาระของสารสนเทศประเภทต่าง ๆ อย่างมีระบบหลักเกณฑ์ ทำให้สามารถจำแนกสารสนเทศตามหัวข้อวิชา หัวข้อเรื่อง ประเด็นเรื่อง หรือแนวคิด ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้วิเคราะห์

การวิเคราะห์การอ้างอิง

ความหมายของการอ้างอิงและการวิเคราะห์การอ้างอิง

การอ้างอิง (Citation) หมายถึง การที่ผู้เขียนกล่าวอ้างงานอื่นที่ตนใช้ในงานเขียนของตน โดยลงในรูปของเชิงอรรถท้ายหน้า (Footnote) บรรณานุกรม (Bibliography) หรือรายการอ้างอิงท้ายเรื่อง (References) (ประภาวดี สืบสนธิ์. 2549: 132)

การอ้างอิงแหล่งข้อมูลที่ใช้ประกอบการศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์หลายประการ ดังต่อไปนี้ (Weinstock. 1971: 19; อารีย์ ชื่นวัฒนา. 2524: 7-8)

1. เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่เจ้าของผลงานที่ผู้เขียนได้คัดลอกข้อความ หรือแนวความคิดมาอ้าง โดยถือเป็นมารยาทที่พึงกระทำ
2. เพื่อแสดงความเชื่อถือในเอกสารที่ผู้เขียนอ้างอิง
3. เพื่อแจ้งให้ทราบถึงแหล่งที่มาของวิธีการ เครื่องมือ และอื่นๆ ที่ใช้ในการวิจัย
4. เพื่อให้ผู้อ่านมีภูมิหลังเพื่อเป็นพื้นฐานในการอ่านต่อไป
5. เพื่อแก้ไขงานเขียนเรื่องก่อนๆ ของตนเอง
6. เพื่อแก้ไขงานเขียนของนักวิชาการคนอื่น ๆ
7. เพื่อวิเคราะห์วิจารณ์งานเขียนของนักวิชาการคนอื่น ๆ
8. เพื่ออ้างสิทธิ์ในการประดิษฐ์คิดค้นเป็นบุคคลแรก
9. เพื่อกระตุ้นให้นักวิจัยตระหนักถึงงานวิจัยที่จะมีต่อมาในอนาคต

10. เพื่อให้รายละเอียดอันจะนำผู้อ่านไปสู่เอกสารที่ไม่เป็นที่แพร่หลาย หรือเอกสารที่มีคุณค่าแต่มีผู้อ้างถึงน้อย

11. เพื่อเป็นการยืนยันว่าข้อมูล ข้อเท็จจริงนั้นถูกต้อง
12. เพื่อชี้แหล่งเอกสารที่กล่าวถึงความคิดที่อภิปรายอยู่นั้นเป็นครั้งแรก
13. เพื่อชี้แหล่งเอกสารที่ให้คำอธิบายแนวความคิดหรือการใช้ศัพท์นั้น ๆ เป็นครั้งแรก
14. เพื่อแสดงการไม่ยอมรับผลงานหรือความคิดของนักวิชาการคนอื่น ๆ
15. เพื่อคัดค้านการอ้างสิทธิ์ในการประดิษฐ์คิดค้นเป็นบุคคลแรก ของนักวิชาการคนอื่น ๆ

การวิเคราะห์การอ้างถึง (Citation analysis) หมายถึง วิธีการศึกษาการอ้างถึงที่ปรากฏในเชิงอรรถท้ายหน้า หรือรายการเอกสารอ้างอิง หรือบรรณานุกรม ท้ายบท ท้ายเรื่อง ของงานเขียนประเภทต่างๆ โดยจะมีการรวบรวม นับจำนวน วิเคราะห์ และตีความเกี่ยวกับเอกสารที่ได้รับ การอ้างถึงซึ่งได้แก่ ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง ขอบเขตเนื้อหาวิชา ภาษา สถานที่พิมพ์ ปีพิมพ์ โดยอาศัยวิธีการทางสถิติ ตั้งแต่สถิติเบื้องต้น เช่นการหาค่าร้อยละ จนถึงสถิติที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์ เช่น การใช้ทรัพยากรสารสนเทศ รูปแบบของการถ่ายทอดสารสนเทศ และการสื่อสารในหมู่นักวิชาการแต่ละสาขาวิชา เป็นต้น บรรณารักษ์ได้ใช้เทคนิคนี้เพื่อศึกษาการอ้างถึงในบทความวิจัย และวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ในการประเมิน และพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ (Smith. 1981: 85; ประภาวดี สืบสนธิ์. 2549: 132-134; Reitz. 2007: Online)

ประวัติและพัฒนาการของการวิเคราะห์การอ้างถึง

แนวคิดเกี่ยวกับการนำวิธีการวิเคราะห์การอ้างถึงมาใช้ เริ่มมีขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1927 โดย พี แอล เค กรอสส์ และ อี เอ็ม กรอสส์ (P.L.K. Gross & E.M. Gross) ได้วิเคราะห์การอ้างถึงวารสารแต่ละรายการที่ปรากฏอยู่ในวารสาร Journal of the American Chemical Society ระหว่างปี ค.ศ. 1926 เพื่อศึกษารายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุด จำแนกตามจำนวนของการอ้างถึงทั้งหมดของวารสารแต่ละรายการตามปีที่พิมพ์ และศึกษาภาษาของเอกสารที่ได้รับการอ้างถึง ผลของการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้รายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุดในสาขาวิชาเคมี และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดหาวารสารที่มีคุณภาพสำหรับห้องสมุดเคมี

งานวิจัยดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดการวิเคราะห์การอ้างถึงในระยะหลังอีกเป็นจำนวนมากเพื่อใช้ในการประเมินคุณค่าวารสารและสิ่งพิมพ์ในสาขาวิชาต่างๆ เพื่อให้ทราบว่าวารสารชื่อใดเป็นวารสารหลัก (Core journal) ที่มีผู้นำไปอ้างถึงมากที่สุดในสาขาวิชานั้นๆ และได้มีการค้นพบเทคนิควิธีการ เครื่องมือใหม่ๆ ทำให้เกิดงานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์การอ้างถึงทั้งในสาขาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์

ในปี ค.ศ. 1963 สถาบันสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์ (Institute for Scientific Information หรือ ISI) ได้จัดทำดัชนีการอ้างถึงทางวิทยาศาสตร์ (Science Citation Index หรือ SCI) เพื่อเป็น

คู่มือรวบรวมข้อมูลทางบรรณานุกรมการอ้างอิงของบทความในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งประกอบด้วยดัชนีการอ้างอิง 3 ประเภท ดังนี้ (วรรณุช อุษณกร. 2538: 19)

1. ดรรชนีการอ้างอิง (Citation index)
2. ดรรชนีบอกแหล่งที่มา (Source index)
3. ดรรชนีหัวเรื่องที่นำคำสำคัญในชื่อเรื่องมาหมุนเวียนเป็นคำในดรรชนี (Permuterm subject index)

การวิเคราะห์การอ้างอิงในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เกิดขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1951 และในปี ค.ศ. 1973 สถาบันสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์ได้จัดทำดรรชนีการอ้างอิงทางสังคมศาสตร์ (Social Science Citation Index หรือ SSCI) โดยมีเนื้อหาครอบคลุมดรรชนีการอ้างอิงในวารสารสาขาสังคมศาสตร์ทั้งหมด

การวิเคราะห์การอ้างอิงในสาขามนุษยศาสตร์เกิดขึ้นในระยะเวลาใกล้เคียงกับสาขาสังคมศาสตร์แต่เนื่องจากการรวบรวมข้อมูลยังไม่เป็นสากลเหมือนกับสาขาวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ แต่ในปี ค.ศ. 1978 สถาบันสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์ได้จัดทำดรรชนีการอ้างอิงทางมนุษยศาสตร์ (Arts & Humanities Citation Index หรือ A & HCI)

พัฒนาการของการจัดทำดรรชนีการอ้างอิงข้างต้นช่วยส่งเสริมให้การวิเคราะห์การอ้างอิงในงานเขียนแพร่หลายไปทุกสาขาวิชา โดยมีจำนวนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์การอ้างอิงในสาขาวิทยาศาสตร์มีจำนวนมากที่สุด สาขาสังคมศาสตร์มีจำนวนรองลงมา และสาขามนุษยศาสตร์มีจำนวนน้อยที่สุด งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการวิเคราะห์เพื่อศึกษาประเภท ขอบเขตเนื้อหาวิชา อายุ และภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงในวรรณกรรมของสาขาวิชาต่าง ๆ (อารีย์ ชื่นวัฒนา. 2524: 11-32; จอมใจ ทองจุ่น. 2545: 12; วรรณุช อุษณกร. 2538: 18-20)

จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์การอ้างอิง

การวิเคราะห์การอ้างอิงมีจุดมุ่งหมายหลายประการ ดังที่ อารีย์ ชื่นวัฒนา (2524: 32-33) สรุปไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาขนาดหรือปริมาณและโครงสร้างของวรรณกรรมในแต่ละสาขาวิชาโดยวิเคราะห์ประเภท ขอบเขตเนื้อหาวิชา สถานที่พิมพ์ อายุ ภาษา ของเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงในงานเขียน รวมทั้งการศึกษาการจัดลำดับชั้นของบทความวารสาร วารสาร หรือหนังสือที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด หรือวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างงานเขียนและเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงในงานเขียนนั้น
2. เพื่อศึกษาว่าการใช้วรรณกรรมในแต่ละสาขาวิชาได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรในแต่ละยุคสมัย โดยการวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบที่มีตัวแปร คือ เวลา

3. เพื่อศึกษาประวัติและพัฒนาการของความรู้ในแขนงวิชาต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์ ตลอดจนแนวโน้มของการวิจัยในแต่ละช่วงเวลา ทั้งนี้โดยการยอมรับข้อสรุปเบื้องต้นว่า ความก้าวหน้าในแต่ละขั้นตอนเป็นการขยายตัวจากงานวิจัยในอดีต

4. ในสาขาวิชาที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เช่น สาขาวิชาวิทยาศาสตร์จะเกิดแขนงย่อย ซึ่งเป็นการผสมผสานของความรู้ในแขนงวิชาใหญ่อยู่เสมอ และแขนงวิชาย่อยเหล่านี้จะพัฒนา โดยรวมตัวกันหรือแยกตัวกลายเป็นสาขาวิชาใหม่ได้อีก นักวิทยาศาสตร์จึงอาศัยการวิเคราะห์ การอ้างอิงเพื่อศึกษาความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เพื่อสามารถกำหนดขอบเขตเนื้อหาของ วรรณกรรมได้อย่างถูกต้องตรงกับความเป็นจริง

5. เพื่อศึกษาตัวนักวิชาการและผลงานตลอดจนสถาบันวิจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อ พัฒนาการในแต่ละสาขาวิชาโดยพิจารณาจากจำนวนครั้งของการอ้างอิง

6. เพื่อศึกษาการใช้ห้องสมุดและทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุดในทางอ้อมโดย พิจารณาจากประเภท ขอบเขตเนื้อหาวิชา ภาษา อายุ หรือรายละเอียดอื่น ๆ ของเอกสารที่ผู้ใช้ อ้างถึง

ประโยชน์ของการวิเคราะห์การอ้างอิง

การวิเคราะห์การอ้างอิงมีประโยชน์หลายประการ ประภาวดี สืบสนธิ์ (2549: 133-134) ได้อธิบายไว้ดังนี้

1. สามารถประเมินการใช้ทรัพยากรสารสนเทศในสาขาวิชาที่ไม่มีการจัดทำรายชื่อ เพื่อการประเมิน

2. เป็นวิธีที่ใช้ได้ดีในการประเมินตามสาขาวิชา โดยพิจารณาการใช้ตามที่ปรากฏใน การอ้างอิงในวารสาร หรืองานวิจัย

3. ให้ข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อการจัดการที่ชี้ให้เห็นว่าช่องว่างของการใช้ทรัพยากร สารสนเทศปรากฏตรงจุดใด ข้อมูลที่ได้สามารถนำมาเป็นแนวทางในการประเมินการจัดหา ทรัพยากรสารสนเทศ

4. ข้อมูลที่ได้สามารถใช้ประเมินบริการอื่นๆ ของสถาบันบริการสารสนเทศ หรือเป็น มาตรฐานชี้ความสามารถของสถาบันบริการสารสนเทศในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศเพื่อให้บริการ โดยพิจารณาจากความสามารถในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศได้พบในสถาบัน

5. ข้อมูลที่ได้นำมาจัดเป็นกลุ่มเพื่อการวิเคราะห์ได้ง่าย เพราะวิธีการศึกษาการอ้างอิง เป็นวิธีที่ง่ายไม่ซับซ้อน

6. เป็นวิธีที่ใช้ตรวจสอบความต้องการใช้ทรัพยากรสารสนเทศของผู้ใช้โดยตรง

ข้อจำกัดของการวิเคราะห์การอ้างอิง

การวิเคราะห์การอ้างอิงเป็นวิธีที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรสารสนเทศในสาขาวิชาต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ได้มีข้อวิจารณ์จากนักวิชาการถึงข้อจำกัดบางประการ ดังที่ ประภาวดี สืบสนธิ์ (2549: 134) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. การเลือกสิ่งพิมพ์ที่จะมาใช้เป็นหน่วยของงานวิจัย หากนักวิจัยเลือกสิ่งพิมพ์ที่ไม่ใช้ตัวแทนที่ดีของสิ่งพิมพ์ในสาขาวิชานั้น ๆ มีผลทำให้การวิเคราะห์ขาดความเที่ยงตรง
2. การวิเคราะห์การอ้างอิงโดยการศึกษาการอ้างอิงสิ่งพิมพ์ประเภทใดประเภทหนึ่งไม่สามารถนำไปสรุปแทนลักษณะของสิ่งพิมพ์ทุกประเภทในสาขาวิชา หรือแขนงวิชานั้น ๆ ได้
3. สาขาย่อยของสาขาวิชาใหญ่ อาจมีรูปแบบของการอ้างอิงแตกต่างกันไปจากสาขาวิชาทั่ว ๆ ไป เช่น สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ผู้เขียนนิยมอ้างอิงเอกสารที่เกี่ยวกับปรัชญา ทฤษฎี หรือหลักการต่าง ๆ ในสาขาวิชาเป็นส่วนใหญ่ มักจะไม่อ้างอิงเอกสารนอกสาขาวิชา แต่สาขาวิชาย่อยจะอ้างอิงเอกสารภายในสาขาวิชามากที่สุด แต่ก็ยังอ้างอิงเอกสารในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องอีกด้วย
4. การวิเคราะห์การอ้างอิงเพียงอย่างเดียว เป็นการประเมินทรัพยากรสารสนเทศที่ยังมีข้อถกเถียงกัน สำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุด
5. ผู้เขียนอาจจะไม่อ้างอิงเอกสารที่ใช้ หรืออาจจะอ้างอิงเอกสารที่ไม่ได้ใช้ในการเขียนงานเขียนทางวิชาการ เอกสารที่ถูกอ้างอิงมากมักเป็นเอกสารที่ผู้เขียนหาได้สะดวก เอกสารที่ไม่ได้ถูกอ้างอิงก็ไม่ใช่เอกสารที่ไม่มีคุณค่า แต่เป็นเพราะผู้เขียนไม่สามารถหาเอกสารนั้นมาอ่านได้

ด้วยข้อจำกัดดังกล่าว การใช้วิธีวิเคราะห์การอ้างอิงเพื่อศึกษาการใช้ทรัพยากรสารสนเทศจึงควรคำนึงถึงประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. การเลือกงานเขียน เพื่อนำมาศึกษาการอ้างอิงควรทำด้วยความระมัดระวัง เพราะการศึกษาการอ้างอิงที่ปรากฏในงานเขียนประเภทเดียว อาจให้ข้อมูลการใช้ที่ไม่เที่ยงตรงควรพิจารณาถึงข้อดีและข้อเสียของการใช้งานเขียนแต่ละประเภทในการวิเคราะห์
2. ถ้าผลเที่ยงตรง ความถี่ของจำนวนครั้งในการอ้างอิงรายการทรัพยากรสารสนเทศรายการหนึ่ง ๆ ไม่ควรต่ำกว่า 25 ครั้ง เพราะถ้ามีการใช้ต่ำกว่านั้นข้อมูลที่ได้ อาจไม่มีความหมาย (ประภาวดี สืบสนธิ์. 2549: 134)

วิธีการศึกษาการอ้างอิงเพื่อประเมินการใช้จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมในการศึกษาสาขาวิชาเล็ก ๆ ที่แยกสาขาเด่นชัด วิธีนี้ไม่เหมาะกับการประเมินในสถาบันบริการสารสนเทศขนาดใหญ่ที่มีทรัพยากรสารสนเทศหลายสาขาวิชา นอกจากนี้ผู้ประเมินต้องตัดสินใจว่าจะใช้รายการอ้างอิงทั้งหมดหรือเลือกสุ่มบางส่วน ทั้งนี้ให้พิจารณาจากเวลาที่มี ลักษณะของสาขาวิชาที่จะประเมินและควรตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของรายการอ้างอิงเหล่านั้นก่อนลงมือวิเคราะห์

วิธีการศึกษาการอ้างอิง

วิธีการศึกษาการอ้างอิงเริ่มจากการเลือกงานเขียนที่จะนำมาวิเคราะห์ เอกสารที่นิยมนำมาวิเคราะห์การอ้างอิง ได้แก่ สิ่งพิมพ์ปฐมภูมิ เช่น วารสาร วิทยานิพนธ์ งานวิจัย วิธีการโดยทั่วไป คือ ผู้วิจัยจะเลือกส่วนใดส่วนหนึ่งของงานเขียน เช่น บทความที่พิมพ์ในวารสารหรือวิทยานิพนธ์ แล้ววิเคราะห์รายการอ้างอิงที่ปรากฏในบทความเหล่านั้นโดยดูว่าการอ้างอิงนั้น อ้างถึงเอกสารประเภทใด สาขาวิชาใด ภาษาใด พิมพ์หรือผลิตปีใด รายการใดได้รับการอ้างอิงมากที่สุด หรืออาจวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างงานเขียนและเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงในงานเขียนนั้นโดยดูจาก ประเภทสาขาวิชา ภาษา จากนั้นรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแจงหรือนำมาคำนวณหาค่าร้อยละ สัดส่วนหรือจัดอันดับ ขั้นตอนสำคัญที่สุดของการวิเคราะห์การอ้างอิง คือ วรรณกรรมหรืองานเขียนที่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์การอ้างอิงควรเป็นตัวแทนของวรรณกรรมหรืองานเขียนในกลุ่มนั้นได้ เพื่อผลการวิจัยที่ได้จะได้มีความเที่ยงตรงสูง (ประภาวดี สืบสนธิ์. 2549: 134-135)

กฎหมายมหาชน

วิวัฒนาการของระบบกฎหมายไทย

เดิมกฎหมายของประเทศไทยมาจากจารีตประเพณี ศาสนา รวมไปถึงพระราชโองการของพระมหากษัตริย์ แนวความคิดในระบบกฎหมายจึงมีพัฒนาการไปตามการเปลี่ยนแปลงของสังคมของประเทศ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ในสมัยกรุงสุโขทัยนั้น เป็นยุคของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชได้มีการใช้หลักกฎหมายทั่วไปที่เห็นว่าเป็นธรรมและใช้ระบบกฎหมายในสังคมบรรพกาล ต่อมาในสมัยพญาเลอไทมีหลักฐานว่าได้มีการริเริ่มในลักษณะเป็นกฎหมายลายลักษณ์อักษรโดยปรากฏเป็นเรื่อง ๆ ไป และยังปรากฏว่าในสมัยกรุงสุโขทัยยังมีการใช้กฎหมายพระธรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่สืบทอดมาจากมนุสสารศาสตร์ของชาวฮินดู นอกจากนี้ยังใช้พระราชศาสตร์ คือคำสั่งของพระมหากษัตริย์เป็นกฎหมายอีกด้วย

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาหลักฐานปรากฏชัดเจนว่าได้ใช้กฎหมายลายลักษณ์อักษรอย่างสมบูรณ์ กฎหมายที่ใช้คือ พระธรรมศาสตร์ อันเป็นหลักกฎหมายที่มีต้นกำเนิดมาจากอินเดีย นอกจากนี้พระมหากษัตริย์ได้ทรงตรากฎหมายขึ้นเพื่อใช้บังคับแก่ราษฎร เรียกว่า พระราชศาสตร์ ซึ่งมีกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรอยู่หลายเรื่องด้วยกัน

ในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์คงใช้กฎหมายของกรุงศรีอยุธยา ซึ่งต่อมาได้มีแก้ไขรวบรวมกฎหมายโดยจัดทำเป็นประมวลกฎหมายขึ้น เรียกว่า กฎหมายตราสามดวง หรือประมวลกฎหมายรัชกาลที่ 1 ทั้งนี้เพื่อปรับปรุงให้เกิดความยุติธรรมยิ่งขึ้น อันเป็นการใช้กฎหมายลายลักษณ์อักษรโดยตรง ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้เริ่มดำเนินการชำระกฎหมายขึ้นเป็นหมวดหมู่ โดยได้ร่างกฎหมายลักษณะอาญา อันมีลักษณะเป็นประมวลกฎหมายอาญาขึ้น และทรงประกาศใช้เป็นประมวลกฎหมายฉบับแรกเรียกว่า กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้ทรงดำเนินการร่างกฎหมายอื่น ๆ เพิ่มเติม อันได้แก่ ร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ รวมทั้งสิ้น 6 บรรพด้วยกัน คือ บรรพ 1 ว่าด้วยหลักทั่วไป บรรพ 2 หนี้ บรรพ 3 เอกเทศสัญญา บรรพ 4 ททรัพย์สิน บรรพ 5 ครอบครัว บรรพ 6 มรดก ซึ่งได้ทยอยประกาศใช้จนถึงในสมัยรัชกาลที่ 7

ในปัจจุบันประเทศไทยใช้กฎหมายในระบบประมวลกฎหมายหรือกฎหมายลายลักษณ์อักษรตามระบบที่ต่างประเทศยอมรับและพัฒนาแล้ว โดยพระมหากษัตริย์ได้ทรงตรากฎหมายลายลักษณ์อักษรขึ้นด้วยความเห็นชอบและยินยอมของรัฐสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติและเป็นตัวแทนของประชาชนในการปกครองระบอบประชาธิปไตย (รชฎ เจริญน้ำ. 2548: 78-85; หยุต แสงอุทัย. 2545: 76-78)

ระบบกฎหมายของประเทศไทยเป็นระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรซึ่งยึดเนื้อหาของกฎหมายเป็นหลัก การบัญญัติกฎหมายจะกระทำโดยผ่านกระบวนการนิติบัญญัติ (รัฐสภา) กฎหมายลายลักษณ์อักษรจะประกอบไปด้วย รัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติ ประมวลกฎหมาย และกฎหมายลำดับรอง หรือกฎ อันได้แก่ พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ระเบียบ ตลอดจนข้อบัญญัติท้องถิ่นต่าง ๆ โดยมีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด (ชาญชัย แสวงศักดิ์. 2538: 13; โกคิน พลกุล; และ ชาญชัย แสวงศักดิ์. 2551: 6)

ความหมายของกฎหมายมหาชน

กฎหมายมหาชน หมายถึง กฎหมายที่กำหนดสถานะ (Statut) และนิติสัมพันธ์ (Relation Juridique) ระหว่างรัฐหรือหน่วยงานของรัฐกับเอกชน หรือหน่วยงานของรัฐอื่นในฐานะที่รัฐหรือหน่วยงานของรัฐเป็นผู้ปกครอง (บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. 2550: 5)

กฎหมายมหาชน หมายถึง กฎหมายที่กำหนดองค์ประกอบและขอบเขตการใช้อำนาจของรัฐและการใช้อำนาจดังกล่าวบังคับแก่นิติสัมพันธ์กับเอกชนอันอยู่ภายใต้การปกครองหรือเป็นกฎหมายที่วางระเบียบแบบแผนนิติสัมพันธ์ระหว่างรัฐในฐานะผู้ปกครองกับเอกชนผู้อยู่ใต้การปกครอง (สุรียรัตน์ ประจักษ์ปัจฉิม. 2548: 124-127)

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า กฎหมายมหาชน หมายถึง กฎหมายที่กำหนดสถานะและนิติสัมพันธ์ระหว่างรัฐหรือหน่วยงานของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยตนเอง

การจำแนกสาขากฎหมายมหาชน

กฎหมายมหาชนสามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ กฎหมายมหาชนภายนอก และกฎหมายมหาชนภายใน ดังที่ สมยศ เชื้อไทย. (2551: 53-75) และ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ (2550: 19-24) อธิบายไว้ ดังต่อไปนี้

1. กฎหมายมหาชนภายนอก ซึ่งอาจเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า กฎหมายมหาชนระหว่างประเทศ อันเป็นกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่อรัฐ และกำหนดฐานะของกลุ่มประเทศ และขององค์การระหว่างประเทศบางจำพวกที่มีได้เป็นรัฐ

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างกฎหมายมหาชนภายในและกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศ อยู่ตรงสภาพบังคับ ซึ่งกฎหมายมหาชนภายในนั้น รัฐแต่ผู้เดียวรวมศูนย์อำนาจการบังคับตามกฎหมายเอาไว้ โดยมีองค์กรทั้งหลาย เช่น ตำรวจ อัยการ ศาลเป็นผู้บังคับตามกฎหมายมหาชนภายในและกฎหมายเอกชน แต่ในกฎหมายมหาชนระหว่างประเทศนั้น ลักษณะของสภาพบังคับ เป็นสภาพบังคับแบบกระจายอำนาจ คือ แต่ละรัฐหรือหลายรัฐร่วมกันบังคับตามกฎหมายระหว่างประเทศ

2. กฎหมายมหาชนภายใน เป็นกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับพลเมืองของรัฐ และการกำหนดฐานะของนิติบุคคลหรือสถาบันในกฎหมายมหาชนกับเอกชน ซึ่งกฎหมายมหาชนภายในยังแบ่งแยกออกเป็น

2.1 กฎหมายรัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายว่าด้วยองค์กรและสถาบันทางการเมือง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรและสถาบันเหล่านี้ด้วยกันเองและความสัมพันธ์กับพลเมืองของรัฐ กฎหมายรัฐธรรมนูญจะครอบคลุมการจัดองค์กร การดำเนินการ อำนาจหน้าที่ และความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรดังกล่าวต่อกันและต่อประชาชน โดยปกติสาระของกฎหมายรัฐธรรมนูญจะปรากฏอยู่ในรัฐธรรมนูญเป็นหลัก แต่ยังมีกฎหมายอื่นที่ไม่ได้เป็นลายลักษณ์อักษร หรือเป็นลายลักษณ์อักษรแต่ไม่รวมอยู่ในรัฐธรรมนูญ เช่น กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งขยายรัฐธรรมนูญในรายละเอียด ได้แก่ กฎหมายรัฐสภา กฎหมายเลือกตั้ง กฎหมายวิธีพิจารณาความของตุลาการรัฐธรรมนูญ นอกจากนั้น กฎหมายรัฐธรรมนูญยังประกอบด้วยกฎเกณฑ์ที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติ จารีตประเพณี หรือแม้แต่คำพิพากษาของศาลในกฎหมายมหาชน ได้แก่ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

2.2 กฎหมายปกครอง เป็นกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ของฝ่ายบริหาร เนื้อหาสาระของกฎหมายปกครองจึงเกี่ยวข้องกับการจัดทำบริการสาธารณะ ของฝ่ายบริหารหรือฝ่ายปกครองเพื่อสนองความต้องการของประชาชนในการใช้ชีวิตประจำวัน ในสังคม นอกจากนั้นกฎหมายปกครองยังเป็นกฎหมายที่กำหนดสถานะและความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายปกครองด้วยกันเองหรือความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายปกครองกับเอกชน ในกิจการที่ฝ่ายปกครองจัดทำขึ้น ซึ่งเรียกว่า การกระทำทางปกครอง

2.3 กฎหมายการคลัง เป็นกฎหมายว่าด้วยเรื่องการคลังของรัฐ ซึ่งเกี่ยวกับงบประมาณแผ่นดิน การจัดระเบียบค่าใช้จ่ายของรัฐ การจัดระเบียบรายรับซึ่งเกิดจากภาษีอากรและผลประโยชน์ของรัฐด้านต่างๆ เช่น ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องระหว่างนโยบายการเมืองทางเศรษฐกิจ และนโยบายการเมืองทางการคลัง ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องระหว่างดุลยภาพหรือการขาดดุลยภาพ ของงบประมาณกับดุลยภาพทางเศรษฐกิจ การเติบโตทางเศรษฐกิจ เงินตรา ปัญหาในการวางแผน และความรับผิดชอบของรัฐในเรื่องเศรษฐกิจและสังคม สรุปแล้วการคลังมหาชนมีเนื้อหาที่ครอบคลุม

กฎหมายรัฐธรรมนูญ กฎหมายปกครอง รวมทั้งเศรษฐศาสตร์ และรัฐศาสตร์ด้วย สาขากฎหมาย การคลังจึงมีความซับซ้อนเป็นพิเศษ

2.4 กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ เป็นกฎหมายว่าด้วยกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เพื่อที่จะควบคุม ชี้นำทาง ส่งเสริม หรือจำกัดการกระทำ หรือกิจกรรมทางเศรษฐกิจ การเข้าควบคุมหรือชี้นำทางให้แก่กิจกรรมทางเศรษฐกิจนั้น รัฐจะต้องทำโดยรูปแบบของกฎหมายซึ่งทำได้ 2 ลักษณะ ลักษณะหนึ่งเรียกว่า มาตรการทางลบ อย่างเช่น รัฐต้องการควบคุมราคาสินค้า ต้องการห้ามไม่ให้มีการผูกขาดก็จะเกิดมี พ.ร.บ. ป้องกันการค้ากำไรเกินควร พ.ร.บ. เกี่ยวกับการลงทุน เหล่านี้เป็นต้น และอีกลักษณะหนึ่งเป็นมาตรการทางบวก อย่างเช่น ต้องการพัฒนาเศรษฐกิจต้องการส่งเสริมอุตสาหกรรมในการต่อเรือ ต้องการส่งเสริมอุตสาหกรรมในการก่อสร้าง บ้านเรือนก็ต้องมีกฎหมายว่าด้วยเคสสถานแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยอุตสาหกรรมการต่อเรือ เหล่านี้เป็นต้น จึงอาจกล่าวได้ว่า กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจก็คือ เครื่องมือในทางกฎหมายของรัฐที่เข้าไปแทรกแซงชีวิตหรือกิจกรรมทางเศรษฐกิจของบ้านเมือง

กฎหมายทั้ง 4 สาขา จัดเป็นสาขากฎหมายมหาชนโดยแท้ ความจริงแล้วกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นกฎหมายกำหนดความผิดและโทษ รวมทั้งกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งเกี่ยวกับการดำเนินคดีของ ศาลซึ่งเป็นองค์กรของรัฐประเภทหนึ่งก็จัดได้ว่าเป็นกฎหมายมหาชนในการแบ่งสาขาอย่างกว้าง แต่นิยมศึกษาในฐานะเป็นสาขากฎหมายเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมในคดีแพ่งและคดีอาญาซึ่งเป็นสาขากฎหมายดั้งเดิม ในปัจจุบันจึงไม่นับรวมอยู่ในการศึกษาสาขาวิชากฎหมายมหาชนโดยแท้

สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน สำนักงานศาลปกครอง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ประกอบกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองวิธีพิจารณาคดีปกครอง พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดให้ศาลปกครองมีหน่วยธุรการที่เป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร (รัฐบาล) ซึ่งเรียกว่า หน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญมีฐานะเป็นนิติบุคคลโดยมีเลขาธิการศาลปกครองเป็นผู้บังคับบัญชา และขึ้นตรงต่อประธานศาลปกครองสูงสุด ทำให้สำนักงานศาลปกครองมีอิสระทั้งในด้านการบริหารงานบุคคล การงบประมาณ และการดำเนินการอื่น ๆ โดยกำหนดให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งซึ่งเรียกว่า คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง (ก.ขป.) มีอำนาจในการออกระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไป การบริหารงานบุคคล การงบประมาณ การเงินและทรัพย์สิน ตลอดจนการดำเนินการอื่น ๆ ของสำนักงานศาลปกครอง

สำนักงานศาลปกครองมีอำนาจหน้าที่ (สำนักงานศาลปกครอง. 2552: 26) ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พุทธศักราช 2542 ดังต่อไปนี้

1. รับผิดชอบในงานธุรการของศาลปกครอง
2. ดำเนินการเกี่ยวกับคดีปกครองตามคำสั่งของศาลปกครอง
3. ดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำบังคับของศาลปกครอง
4. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเพื่อประโยชน์แก่การปฏิบัติงานของศาลปกครอง
5. วิเคราะห์เหตุแห่งการฟ้องคดีปกครองเพื่อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงวิธีปฏิบัติ

ราชการต่อหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

6. จัดพิมพ์หรือเผยแพร่คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครอง
7. จัดให้มีการศึกษาอบรมและพัฒนาความรู้ของตุลาการศาลปกครอง ข้าราชการ

ฝ่ายศาลปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องตลอดจนประสานงานกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาหลักกฎหมายมหาชน การบริหารราชการแผ่นดิน และบุคลากรด้านกฎหมายมหาชน

8. ปฏิบัติการอื่นตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือตามที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานศาลปกครอง

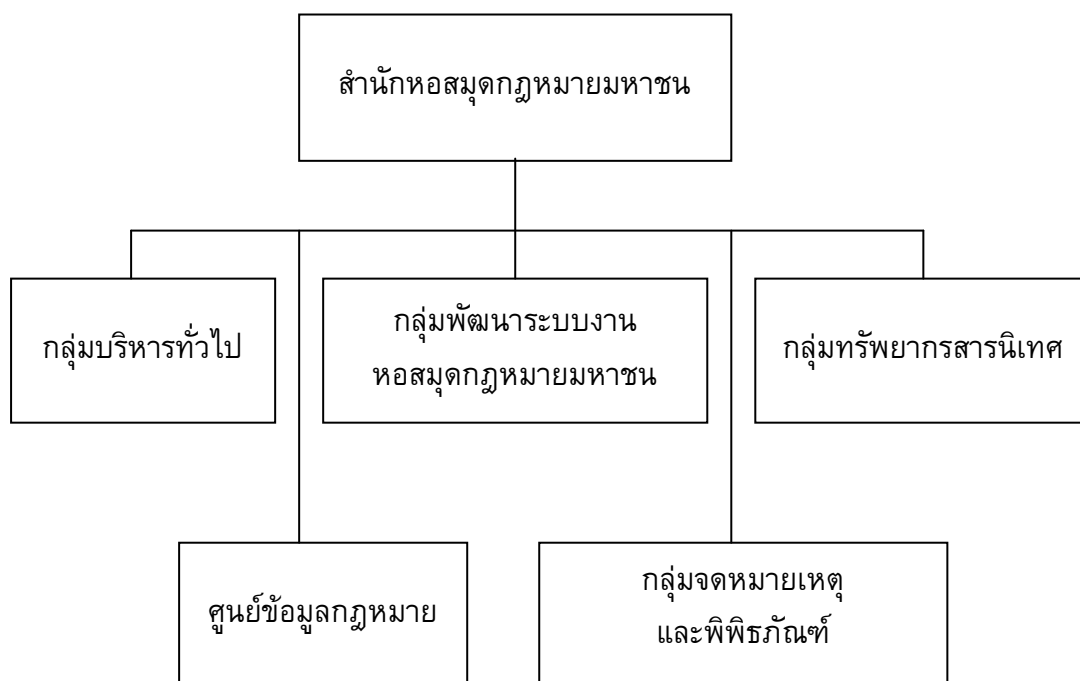
สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน เป็นส่วนงานที่พัฒนามาจากฝ่ายห้องสมุด สถาบันพัฒนาตุลาการและข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2542 มีอำนาจหน้าที่ในการรวบรวม จัดหา และจัดเก็บหนังสือ ตำรา เอกสาร สิ่งพิมพ์ และวัสดุอุปกรณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในทางวิชาการ ทางกฎหมาย และกฎหมายปกครอง รวมทั้งการจัดตั้งและให้บริการห้องสมุดของสำนักงานของสำนักงานศาลปกครอง

พ.ศ. 2545 สำนักงานศาลปกครองได้แบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานศาลปกครอง โดยกำหนดให้ฝ่ายห้องสมุดปรับเปลี่ยนเป็นกลุ่มงานห้องสมุดกฎหมายมหาชน สังกัดสถาบันพัฒนาตุลาการและข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง

พ.ศ. 2547 สำนักงานศาลปกครองได้แบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานศาลปกครองตามประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง เรื่อง การแบ่งส่วนราชการและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการในสำนักงานศาลปกครอง ประกาศ ณ วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546 กลุ่มงานห้องสมุดกฎหมายมหาชนได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นกองงานห้องสมุดกฎหมายมหาชน

พ.ศ. 2549 สำนักงานศาลปกครองได้แบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานศาลปกครองตามประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง เรื่อง การแบ่งส่วนราชการและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการในสำนักงานศาลปกครอง ประกาศ ณ วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2548 กองงานห้องสมุดกฎหมายมหาชนได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน สำนักงานศาลปกครอง ตั้งอยู่ที่ชั้น 2 ของอาคารศาลปกครอง เลขที่ 120 หมู่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร มีเนื้อที่ประมาณ 2,119 ตารางเมตร สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน ประกอบด้วยกลุ่มงาน/ศูนย์รวม 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบริหารทั่วไป กลุ่มทรัพยากรสารสนเทศ กลุ่มจัดหาหมายเหตุและพิพิธภัณฑสถาน กลุ่มพัฒนาระบบสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน และศูนย์ข้อมูลกฎหมาย ดังปรากฏในแผนผังองค์กรต่อไปนี้

สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน มีพันธกิจในการรวบรวมเผยแพร่สารสนเทศกฎหมายมหาชน และมีการกิจหลักในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศกฎหมายมหาชนและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งจัดทำเอกสารจดหมายเหตุศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครอง และให้บริการสารสนเทศกฎหมายมหาชน กฎหมายที่เกี่ยวข้อง และเอกสารจดหมายเหตุในรูปแบบต่าง ๆ แก่ผู้ใช้บริการ มีอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในราชกิจจานุเบกษา (2552: 18) ดังนี้

1. ศึกษา วิเคราะห์ เพื่อพัฒนาระบบและมาตรฐานงานหอสมุดงานเทคโนโลยีห้องสมุด จัดทำแผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาหอสมุดให้เป็นศูนย์ข้อมูลวิชาการด้านกฎหมายมหาชน และศูนย์การเรียนรู้ ค้นคว้า อ้างอิงเกี่ยวกับกฎหมายปกครองและกฎหมายมหาชนที่ทันสมัยในระดับสากลรวมทั้งสนับสนุนและพัฒนาห้องสมุดสำนักงานศาลปกครองในภูมิภาค
2. คัดเลือก จัดหาและให้บริการทรัพยากรสารสนเทศต่างๆ
3. ดำเนินการเกี่ยวกับการอนุรักษ์เอกสารจดหมายเหตุ และการจัดพิพิธภัณฑศาลปกครอง

4. จัดทำฐานข้อมูลคำพิพากษาของศาลปกครอง ฐานข้อมูลกฎหมายและคำวินิจฉัยอื่นติดตามความเคลื่อนไหว และปรับปรุงการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เป็นปัจจุบัน

สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน มีทรัพยากรสารสนเทศที่ให้บริการ คือ หนังสือตำราภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ พระราชบัญญัติ คำสั่ง/คำพิพากษาศาลปกครอง คำพิพากษาศาลยุติธรรม คำพิพากษาศาลฎีกา วิทยานิพนธ์ เอกสารการวิจัย สิ่งพิมพ์รัฐบาล วารสารภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ราชกิจจานุเบกษา เอกสารประกอบการอบรม/สัมมนา รายงานการอบรม/สัมมนา คู่มือการปฏิบัติงาน และโสตทัศนวัสดุ

สำหรับบริการที่ทางสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนจัดไว้ให้บริการ ได้แก่ บริการยืม-คืน บริการยืมระหว่างห้องสมุด บริการจองวัสดุสารนิเทศ บริการวารสารและหนังสือพิมพ์ บริการตอบคำถามและช่วยคั่นคว้า บริการจัดหาวัสดุสารนิเทศตามความต้องการของผู้ใช้ บริการรายชื่อวัสดุสารนิเทศใหม่ บริการหน้าสารบัญวารสารฉบับใหม่ บริการสื่อทางการศึกษา นิทรรศการและสื่อสิ่งพิมพ์ใหม่ บริการสืบค้นข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการทบทวนงานวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์การอ้างถึงในต่างประเทศ ปรากฏว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

กูเดน (Gooden 2001: Online) วิจัยเรื่องการวิเคราะห์การอ้างถึงวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก สาขาวิชาเคมี ของมหาวิทยาลัยโอไฮโอ (Ohio State University หรือ OSU)) ที่สำเร็จ การศึกษาระหว่างปี ค.ศ. 1996-2000 จำนวน 30 เล่ม มีปริมาณการอ้างถึงบรรณานุกรมใน วิทยานิพนธ์จำนวน 3,704 รายการ เพื่อศึกษาประเภทของทรัพยากรสารสนเทศ ความถี่ของ การอ้างถึง และปีพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่าบทความวารสารได้รับการอ้างถึงมากที่สุด ร้อยละ 85.8 รองลงมาได้แก่ หนังสือ ร้อยละ 8.4 สิ่งพิมพ์อื่นๆ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ สหกิจบัตร รายงานการประชุม การสัมมนาทางวิชาการ ได้รับการอ้างถึง ร้อยละ 2.2 กลุ่มเบ็ดเตล็ดร้อยละ 3.6 ตามลำดับ ด้านปีพิมพ์ทรัพยากรสารสนเทศเก่าที่สุดที่ได้รับการอ้างถึงพิมพ์ในปี ค.ศ. 1817 และทรัพยากร สารสนเทศใหม่ที่สุดที่ได้รับการอ้างถึงพิมพ์ ในปี ค.ศ. 1999 ผลของการวิจัยครั้งนี้เพื่อนำมาเป็น แนวทางในการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศสาขาเคมีของห้องสมุดวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยโอไฮโอและห้องสมุดมหาวิทยาลัยอื่น ๆ

คุชเคสกี พาร์เซนส์ และไวส์ (Kushkowski; Parsons; & Wiese 2003: Online) ศึกษา การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ระหว่างปี ค.ศ. 1973 และ 1992 จำนวน 629 เล่ม ของมหาวิทยาลัยมิตเวสเทิร์น แลนด์ กรานท์ (Midwestern Land-Grant University) โดย วิเคราะห์และศึกษารูปแบบของการอ้างถึงจำนวน 9,100 รายการ ผลของการวิจัยพบว่า ระยะเวลา ในการเขียนวิทยานิพนธ์นานมากเท่าไร จำนวนการอ้างถึงทางบรรณานุกรมในวิทยานิพนธ์ก็เพิ่ม มากขึ้นตามลำดับ ผลของการวิจัยครั้งนี้เพื่อนำมาเป็นแนวทางแนะนำนักศึกษาในการเขียนวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศและการกำหนดขอบเขตของการให้ทุนการศึกษาเพื่อ การวิจัยในอนาคต

เฮคอค (Haycock 2004: 102-106) วิเคราะห์การอ้างถึงวารสารในวิทยานิพนธ์ระดับ ปริญญาโทเพื่อพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาประเภท ความถี่ ปีพิมพ์ ของ การอ้างถึงวารสารในวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยมินเนโซตา (University of Minnesota)

ที่เผยแพร่ในปี 2000-2002 จำนวน 43 เล่ม ผลของการวิจัยพบว่าวารสารวิชาการและรายงานวิจัยได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ร้อยละ 56 โดยวารสารที่พิมพ์ในช่วงปี 1990-1999 มีความถี่ในการอ้างอิงมากที่สุด เป็นจำนวน 1,146 รายการ และรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ Educational Leadership ผลของการวิจัยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือก การเก็บรักษา และ การตัดสินใจในการจัดหาทรัพยากรเพื่อทดแทนเล่มเดิม

เกา ยวี และ หลัว (Gao; Yu; & Luo 2009: Online) วิเคราะห์การอ้างอิงวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยวูฮั่น (Wuhan University) ในสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาชีววิทยา สาขาวิชา Photogrammetry and remote sensing และสาขาวิชา Stomatology ที่เผยแพร่ในปี ค.ศ. 2005 จำนวน 56 เล่ม มีรายการอ้างอิงจำนวน 10,222 รายการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะของวรรณกรรมของการอ้างอิงระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ ในด้านความถี่ ประเภท ภาษา ผลการวิจัยพบว่าสาขาวิชาชีววิทยามีความถี่ของการอ้างอิงมากที่สุดจำนวน 3,008 รายการ ส่วนประเภทของการอ้างอิงพบว่าวารสารสาขาวิชา Stomatology ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ร้อยละ 94.40 ในด้านภาษาสาขาวิชาชีววิทยาอ้างอิงเอกสารต่างประเทศภาษาอังกฤษมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.73 สาขาวิชา Stomatology อ้างอิงเอกสารต่างประเทศภาษาอังกฤษ ร้อยละ 91.48 ในขณะที่สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์อ้างอิงเอกสารปฐมภูมิจากแหล่งสารสนเทศของประเทศจีน ร้อยละ 73.70 และสำหรับสาขาวิชา Photogrammetry and remote sensing อ้างอิงเอกสารจากต่างประเทศและประเทศจีนในปริมาณที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 51.05 และร้อยละ 47.76 ตามลำดับ สำหรับรายชื่อวารสารที่อ้างอิงในวิทยานิพนธ์ จะถูกใช้ในการประเมินทรัพยากรสารสนเทศและใช้สำหรับเป็นแนวทางสำหรับนักศึกษาในการทำวิทยานิพนธ์ ผลของการวิจัยนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดทำนโยบายการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศและเทคนิคการให้บริการของห้องสมุด

เอนเจอร์ (Enger 2009: Online) วิเคราะห์การอ้างอิงเพื่อการกำหนดทรัพยากรหลักของห้องสมุด โดยได้ศึกษาการอ้างอิงด้วยวิธีการคำนวณค่าผลกระทบ (Impact factor) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบอัตราส่วนระหว่างจำนวนครั้งที่ได้รับการอ้างอิงกับจำนวนบทความที่ดีที่สุดพิมพ์ในวารสารในช่วงเวลาหนึ่งของวารสารชื่อใดชื่อหนึ่ง ทำให้ทราบรายชื่อวารสารที่มีอัตราการใช้มากในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา และสาขาวิชาสังคมศาสตร์ เพื่อศึกษาความแตกต่างของการยืม-คืน ทรัพยากรสารสนเทศ ที่จัดหาโดยอาศัยบทวิจารณ์หนังสือหรือตามความต้องการของผู้ใช้ กับการวิเคราะห์การอ้างอิงด้วยวิธีการคำนวณค่าผลกระทบ ผลการวิจัยพบว่าสถิติการยืม-คืนทรัพยากรสารสนเทศ ที่จัดหาโดยอาศัยบทวิจารณ์หนังสือหรือตามความต้องการของผู้ใช้สูงกว่า การยืมคืนทรัพยากรที่จัดหาด้วยวิธีที่สอง

งานวิจัยในประเทศ

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ ปรากฏว่ามีงานวิจัยในประเทศดังต่อไปนี้

สุนิดา บุญญานนท์ (2535: บทคัดย่อ) วิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขานิติศาสตร์ โดยศึกษาการอ้างอิงสิ่งพิมพ์ที่ปรากฏในบรรณานุกรมและเชิงอรรถของวิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยของภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระหว่างปีการศึกษา 2515-2533 จำนวน 438 เรื่อง การวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาด้านประเภท ขอบเขตเนื้อหาวิชา อายุ ภาษา และแหล่งผลิตของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิง ผลการวิจัยพบว่า หนังสือเป็นสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ร้อยละ 23.45 สิ่งพิมพ์ในหมวดกฎหมายได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ร้อยละ 62.79 สิ่งพิมพ์ที่อยู่ในช่วงอายุ 11-15 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ร้อยละ 26.19 สิ่งพิมพ์ภาษาไทยได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ร้อยละ 73.29 และสิ่งพิมพ์ที่ผลิตโดยหน่วยงานของรัฐบาลได้รับการอ้างอิงมากที่สุด

สุกานดา ดีโพธิ์กลาง (2547: บทคัดย่อ) วิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ ซึ่งได้ศึกษาทรัพยากรสารสนเทศที่อ้างอิงในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เสร็จสมบูรณ์ในปีการศึกษา 2544 (มิถุนายน 2544–พฤษภาคม 2545) จำนวน 216 ชื่อเรื่อง เพื่อศึกษาด้านรูปแบบ ภาษา ประเภท อายุ เนื้อหา และทรัพยากรสารสนเทศที่อ้างอิงที่มีอยู่ในศูนย์สารสนเทศและหอสมุด ผลการวิจัยพบว่า เนื้อหาของวิทยานิพนธ์มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายส่วนบุคคลมากที่สุด 61 ชื่อเรื่อง มีรายการอ้างอิง 11,482 รายการ เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ 10,787 รายการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ 695 รายการ คิดเป็นร้อยละ 93.95 และ 6.05 ตามลำดับ ภาษาของทรัพยากรที่ได้รับการอ้างอิง ได้แก่ ภาษาไทย 7,781 รายการ ภาษาต่างประเทศ 3,701 รายการ คิดเป็นร้อยละ 67.77 และ 32.23 เมื่อจำแนกตามประเภทพบว่า เป็นหนังสือมากที่สุด 6,845 รายการ คิดเป็นร้อยละ 59.62 อายุของทรัพยากรสารสนเทศส่วนใหญ่คือร้อยละ 56.12 อยู่ในช่วงอายุไม่เกิน 9 ปี มีในศูนย์สนเทศและหอสมุด 4,208 รายการ คิดเป็นร้อยละ 36.65 เป็นหนังสือ 2,664 รายการ

จากการทบทวนงานวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาอื่น ๆ ปรากฏว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

ดาร์รัตน์ จุฬาพันธุ์ (2536: บทคัดย่อ) วิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ชั้นปริญญาโท สาขาวิชาโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยวิเคราะห์การอ้างอิงเอกสารที่ปรากฏในบรรณานุกรมท้ายเล่มของวิทยานิพนธ์ สาขาโบราณคดีสมัยประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2518 จนถึงปีการศึกษา 2533 รวมทั้งสิ้น 71 เล่ม ทั้งนี้เพื่อศึกษาประเภทของหลักฐานทางโบราณคดี และศึกษาประเภท อายุ ภาษา ประเทศที่ผลิต ลักษณะของเอกสาร และขอบเขตเนื้อหาวิชาของเอกสาร

ที่ได้รับการอ้างอิงถึง ผลการวิจัยพบว่าในจำนวนการอ้างอิงทั้งหมด 5,347 รายการ เป็นการอ้างอิงที่มีรายละเอียดทางบรรณานุกรมสมบูรณ์สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ได้ 5,107 รายการ คิดเป็นร้อยละ 95.51 ของจำนวนการอ้างอิงทั้งหมด ในการศึกษาประเภทของหลักฐานทางโบราณคดีพบว่า โบราณวัตถุเป็นหลักฐานทางโบราณคดีที่ผู้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์ใช้มากที่สุด จำนวน 62 เล่ม สำหรับเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ หนังสือ คิดเป็นร้อยละ 67.16 และเอกสารใหม่ที่มีอายุไม่เกิน 5 ปี และ 10 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด สำหรับภาษาของเอกสารพบว่า ภาษาไทย ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.12 ส่วนประเทศที่ผลิตเอกสาร ได้แก่ ประเทศไทย คิดเป็นร้อยละ 73.29 นอกจากนี้ยังพบว่า เอกสารปฐมภูมิได้รับการอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ 69.36 ส่วนขอบเขตเนื้อหาวิชาของเอกสารที่ผู้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์อ้างอิงมากที่สุด คือ ประวัติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 44.15 ของการอ้างอิงทั้งหมด

เสาวลักษณ์ รัตนปัญญา (2544: บทคัดย่อ) วิเคราะห์การอ้างอิงวารสารในวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จำนวน 87 เล่ม ที่จัดพิมพ์ในปีการศึกษา 2527-2540 เพื่อศึกษาปริมาณ ภาษา ช่วงเวลาในการอ้างอิง ขอบเขตเนื้อหาของบทความ และรายชื่อวารสารที่รับการอ้างอิง ผลการวิจัยพบว่า ในจำนวนการอ้างอิงทั้งหมด 4,505 รายการที่นำมาวิเคราะห์ เป็นการอ้างอิงวารสารจำนวน 781 รายการ คิดเป็นร้อยละ 17.33 ภาษาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดเป็นภาษาไทย ส่วนอายุของเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ได้แก่ เอกสารที่ตีพิมพ์ในช่วงเวลา 6-10 ปี วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดฉบับภาษาไทย ได้แก่ วารสารห้องสมุด และฉบับภาษาอังกฤษ ได้แก่ College & Research Libraries ขอบเขตเนื้อหาของบทความที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ฉบับภาษาไทย ได้แก่ หมวดห้องสมุด และฉบับภาษาต่างประเทศ ได้แก่ หมวดการดำเนินงานห้องสมุด

จอมใจ ทองจุ่น (2544: บทคัดย่อ) วิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จำนวน 121 เล่ม ในช่วงปี พ.ศ. 2527 ถึงปี พ.ศ. 2543 เพื่อศึกษาปริมาณ ประเภท ขอบเขตเนื้อหาวิชา อายุ ภาษา และลักษณะของรายการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ ผลการวิจัยพบว่า การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์มีจำนวนทั้งหมด 5,729 รายการ ประเภทเอกสารที่ผู้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์อ้างอิงมากที่สุดคือ หนังสือ คิดเป็นร้อยละ 48.47 ขอบเขตเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์อ้างอิงมากที่สุด คือ เนื้อหาในสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 57.38 อายุของเอกสารที่ผู้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์อ้างอิงมากที่สุด คือ เอกสารที่มีอายุไม่เกิน 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.85 ภาษาของเอกสารที่ผู้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์อ้างอิงมากที่สุด คือภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 75.06 นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้เรียบเรียงวิทยานิพนธ์อ้างอิงเอกสารทุติยภูมิ เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 51.52

สุदारัตน์ ภัทรดูลพิทักษ์ (2546: บทคัดย่อ) วิเคราะห์การอ้างอิงในวิทยานิพนธ์และรายงานการศึกษาอิสระสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เพื่อศึกษาจำนวน ประเภท ขอบเขตเนื้อหา อายุ ภาษา ความถาวรของเอกสารอ้างอิงจากอินเทอร์เน็ต การจัดลำดับวารสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และการอ้างอิงงานเขียนของอาจารย์ภาควิชา ประชากรที่ใช้ศึกษา ประกอบด้วย วิทยานิพนธ์และรายงานการศึกษาอิสระของนักศึกษาหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตั้งแต่เล่มแรกที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ ปี พ.ศ. 2541 ถึงสิ้นสุดภาคต้น ปี พ.ศ. 2545 ผลการวิจัยพบว่า วิทยานิพนธ์และรายงานการศึกษาอิสระ จำนวน 80 เรื่อง มีรายการเอกสารอ้างอิง 3,831 รายการ ประเภทของเอกสารในรูปสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ หนังสือ คิดเป็นร้อยละ 32.34 ส่วนข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 2.90 เอกสารส่วนใหญ่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้ คิดเป็นร้อยละ 21.82 เอกสารอยู่ในกลุ่มอายุ 0-5 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.47 และส่วนใหญ่เป็นเอกสารภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 75.93 ด้านความถาวรของข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต พบว่า การอ้างอิงเอกสารจากอินเทอร์เน็ตมีจำนวนทั้งสิ้น 111 รายการ สามารถสืบค้นได้ ร้อยละ 58.56 ด้านการอ้างอิงงานเขียนของอาจารย์ภาควิชา พบว่า มีการอ้างอิงงานเขียนของอาจารย์ภาควิชาจำนวนทั้งสิ้น 99 ครั้ง จากเอกสารจำนวน 59 ชื่อเรื่อง ประเภทของเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ วารสาร ร้อยละ 45.45 จากการจัดลำดับวารสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พบว่า วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ วารสารห้องสมุด ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย สำหรับวารสารภาษาอังกฤษที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ College & Research Libraries

ธนัช บุญจันทร์ (2548: บทคัดย่อ) วิจัยเรื่องการวิเคราะห์การอ้างอิงวารสารในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2533-2545 เพื่อศึกษารายชื่อ ความถี่ เนื้อหาวิชา อายุ และภาษา ของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2533-2545 และเปรียบเทียบรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์กับรายชื่อวารสารที่มีให้บริการในหอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า จากวิทยานิพนธ์จำนวน 178 เล่ม มีการอ้างอิง 9,763 ครั้ง โดยเป็นการอ้างอิงวารสาร 2,785 ครั้ง แบ่งเป็นการอ้างอิงวารสารภาษาไทย 821 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.84 และเป็นการอ้างอิงวารสารภาษาอังกฤษ 1,964 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 70.52 รายชื่อวารสารภาษาไทยที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ได้แก่ วารสารห้องสมุด และวารสารภาษาอังกฤษที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ได้แก่ College & Research Libraries ส่วนเนื้อหาวิชาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ได้แก่ เนื้อหาวิชา กลุ่มงานบริการและกิจกรรม และวิทยานิพนธ์อ้างอิงวารสารที่มีอายุในช่วง 1-5 ปีมากที่สุด ในการเปรียบเทียบรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ กับรายชื่อวารสารที่มีให้บริการในหอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า

จากวารสารทั้งหมดที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมกันจำนวน 603 ชื่อ หอสมุดกลางมีให้บริการจำนวน 287 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 47.60

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศสามารถสรุปประเด็นที่สำคัญดังนี้

1. การวิเคราะห์การอ้างอิงซึ่งใช้วิทยานิพนธ์เป็นหน่วยในการวิเคราะห์เป็นวิธีวิจัยที่ใช้ในหลากหลายสาขาวิชา และแขนงวิชา ทั้งในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่นำมาศึกษา ได้แก่ สาขาวิชาเคมี สาขาวิชาชีววิทยา สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ส่วนงานวิจัยในประเทศ ได้แก่ สาขาวิชานิติศาสตร์ สาขาวิชาโบราณคดี สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์
2. ประเภทของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิง เอกสารในรูปของสื่อสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงคือ หนังสือและวารสาร ส่วนข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ อินเทอร์เน็ต
3. รูปแบบของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงในแต่ละสาขาวิชามีความแตกต่างกันไปตามสาขาวิชา งานวิจัยในสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มีการอ้างอิงหนังสือมากกว่าวารสาร ในขณะที่สาขาวิทยาศาสตร์มีการอ้างอิงวารสารมากกว่าหนังสือและสิ่งพิมพ์ประเภทอื่น ๆ
4. ขอบเขตเนื้อหาของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิง พบว่าผู้วิจัยมักจะอ้างอิงถึงสิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาในขอบเขตวิชาของตนหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องมากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ
5. สำหรับอายุของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงนั้น จะแตกต่างกันไปบ้างในแต่ละสาขาวิชา โดยสาขาวิชาวิทยาศาสตร์จะอ้างอิงถึงสิ่งพิมพ์ใหม่ ๆ ในสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ จะอ้างอิงถึงสิ่งพิมพ์ที่มีอายุมากกว่า โดยเฉลี่ยอยู่ในช่วง 5-10 ปี
6. ภาษาของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิง ส่วนใหญ่แล้วภาษาของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงมากในงานวิจัยเรื่องหนึ่ง ๆ จะเป็นภาษาเดียวกับงานวิจัยเรื่องนั้น ๆ สำหรับภาษาของวารสารที่ได้รับการอ้างอิง พบว่าในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์วารสารภาษาอังกฤษได้รับการอ้างอิงมากกว่าภาษาไทย
7. แหล่งผลิตของสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิง พบว่าสิ่งพิมพ์ที่ผลิตโดยหน่วยงานของรัฐบาลได้รับการอ้างอิงมากที่สุด
8. ลักษณะของเอกสารที่ได้รับการอ้างอิง พบว่าเอกสารปฐมภูมิจากแหล่งสารสนเทศเดียวกับงานวิจัยได้รับการอ้างอิงมาก และมีการใช้เอกสารทุติยภูมิด้วย
9. การใช้วิธีการคำนวณหาค่าผลกระทบ (Impact factor) ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบอัตราส่วนระหว่างจำนวนครั้งที่ได้รับการอ้างอิงกับจำนวนบทความที่จัดพิมพ์ในวารสารช่วงเวลาหนึ่งของวารสารชื่อใดชื่อหนึ่ง ผลที่ได้นำมาใช้ในการกำหนดทรัพยากรหลักของห้องสมุดวิธีนี้สามารถเปรียบเทียบได้ทั้งหนังสือและวารสาร
10. ผลของการวิจัยนำมาใช้ในการปฏิบัติงานของห้องสมุดในด้านการคัดเลือก การจัดหา การจัดเก็บ การคัดออก การประเมินทรัพยากรสารสนเทศ การให้บริการที่มีประสิทธิภาพ และตรงกับความต้องการของผู้ใช้ และเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากร
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาด้านศึกษาศาสตร์ สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่พิมพ์เผยแพร่ปีการศึกษา 2550 ถึงปีการศึกษา 2551 จำนวน 155 ชื่อเรื่อง ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

1. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 39 ชื่อเรื่อง
2. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 46 ชื่อเรื่อง
3. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 35 ชื่อเรื่อง
4. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชนของ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวน 35 ชื่อเรื่อง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบบันทึกข้อมูลการวิเคราะห์การอ้างถึงของวิทยานิพนธ์ และแบบบันทึกข้อมูลความถี่ของการอ้างถึง ในการสร้างเครื่องมือดังกล่าว มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์การอ้างถึงจากหนังสือ วารสาร งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง
2. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา มาจัดทำเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยสร้างแบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์ และแบบบันทึกข้อมูลความถี่และการประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศ

2.1 แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลวิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์การอ้างถึง ประกอบด้วย รายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ ลำดับที่ของวิทยานิพนธ์แต่ละเล่ม ชื่อผู้แต่ง ชื่อวิทยานิพนธ์ ปีการศึกษา สถาบันการศึกษา ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ (ภาคผนวก ก)

ตอนที่ 2 แบบบันทึกข้อมูลการอ้างถึงที่ปรากฏในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วยรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ ลำดับที่ของวิทยานิพนธ์ ลำดับที่ของรายการอ้างถึงในบรรณานุกรมที่ปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์เล่มที่อ้างถึง ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง/ชื่อบทความ/ชื่อกฎหมาย ชื่อวารสาร ประเภท รูปแบบ ปีที่พิมพ์ อายุ ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง (ภาคผนวก ก)

2.2 แบบบันทึกข้อมูลความถี่และการประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศ ประกอบด้วยรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง/ชื่อวารสาร/ชื่อกฎหมาย ความถี่ การประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในห้องสมุด (ภาคผนวก ข)

3. นำแบบบันทึกข้อมูลที่สร้างเสร็จแล้วเสนอคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่อง

4. ปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกข้อมูลให้ถูกต้องเหมาะสมตามคำแนะนำของ คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้คือ แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์ ตอนที่ 2 ในส่วนของประเภททรัพยากรสารสนเทศ ให้แบ่งประเภท และรูปแบบให้ชัดเจน

5. นำแบบบันทึกการวิเคราะห์การอ้างถึงที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง คือ วิทยานิพนธ์จำนวน 8 เล่ม หรือร้อยละ 5 ของจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งหมด เพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ การทดสอบพบว่าขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ประเภท และรูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศยังไม่ครอบคลุม

6. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมาปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือในส่วนที่บกพร่อง ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลวิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์การอ้างถึง ในส่วนของขอบเขตเนื้อหา ได้เพิ่ม กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา

ตอนที่ 2 แบบบันทึกข้อมูลการอ้างถึงที่ปรากฏในบรรณานุกรม ในส่วนของประเภท ได้เพิ่ม หนังสือราชการ และหนังสือพิมพ์ ในส่วนของรูปแบบ จำแนกเป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

7. ปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกข้อมูลการวิเคราะห์การอ้างถึงของวิทยานิพนธ์ จนสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้อย่างสมบูรณ์

8. นำแบบบันทึกข้อมูลที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วเสนอ คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณารับรองก่อนนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. รวบรวมรายชื่อวิทยานิพนธ์ คณะนิติศาสตร์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ปี 2550-2551 จำนวน 155 ชื่อเรื่อง (ภาคผนวก ค)
2. ถ่ายสำเนาหน้าชื่อเรื่องและรายการอ้างอิงในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์แต่ละชื่อเรื่อง
3. วิเคราะห์การอ้างอิงที่ปรากฏในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์แต่ละเล่ม และบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อมูลที่สร้างขึ้นและผ่านการตรวจรับรองจากคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์แล้ว
4. การอ้างอิงรายการใดมีข้อมูลทางบรรณานุกรมไม่สมบูรณ์ เช่น ไม่ปรากฏปีพิมพ์ เป็นการอ้างอิงเอกสารช่อนเอกสาร จะไม่นำมาวิเคราะห์แต่จะนับจำนวนรวมไว้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าจากจำนวนรายการการอ้างอิงทั้งหมด มีการอ้างอิงที่สมบูรณ์สามารถนำมาใช้วิเคราะห์คิดเป็นร้อยละเท่าใด
5. วิเคราะห์การอ้างอิงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในรายละเอียดเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูล ได้แก่ ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ประเภท รูปแบบ อายุ และภาษา
6. วิเคราะห์ความถี่ของการอ้างอิงแต่ละรายการ โดยมีเกณฑ์ว่ารายการอ้างอิงชื่อเรื่องเดียวกัน ผู้แต่งคนเดียวกัน ที่ปรากฏในบรรณานุกรมของ วิทยานิพนธ์ 1 ชื่อเรื่อง จะนับความถี่ในการอ้างอิงเป็น 1 ครั้ง ตัวอย่างเช่น
ชาญชัย แสวงศักดิ์. (2538). พัฒนาการของกฎหมายมหาชนในต่างประเทศและในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ 3 ชื่อเรื่อง จะนับความถี่ในการอ้างอิงเป็น 3 ครั้ง

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์ และรายการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์เรียบร้อยแล้ว นำมาตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ ผู้วิจัยดำเนินการจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. นำแบบบันทึกข้อมูลที่ตรวจสอบความถูกต้องแล้วไปวิเคราะห์ข้อมูล
2. วิเคราะห์ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ และวิเคราะห์การอ้างอิง จำแนกตามประเภท รูปแบบ อายุ และภาษา
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่บันทึกรวบรวมไว้ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติทางด้านสังคมศาสตร์ และ โปรแกรม Microsoft Excel
4. วิเคราะห์ความถี่ของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงแต่ละรายการ

5. ประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน โดยนำรายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ ไปตรวจสอบกับฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน เพื่อดูว่าทรัพยากรสารสนเทศเหล่านี้มีอยู่ในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนหรือไม่

6. นำรายการทรัพยากรสารสนเทศประเภท หนังสือ และวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมาก 10 อันดับแรกไปตรวจสอบกับฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อดูว่าห้องสมุดเหล่านี้มีทรัพยากรสารสนเทศดังกล่าวหรือไม่

7. กำหนดรายการทรัพยากรสารสนเทศหลัก โดยมีเกณฑ์ว่ารายการทรัพยากรสารสนเทศชื่อเรื่องใดพบอยู่ในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของทั้ง 4 สถาบัน นับเป็นทรัพยากรสารสนเทศหลักในสาขากฎหมายมหาชน

8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายตามลำดับ ดังนี้

1. จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นหน่วยในการวิเคราะห์
2. จำนวนรายการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์
3. จำนวนวิทยานิพนธ์จำแนกตามขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์และสถาบัน
4. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามสถาบัน
5. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามรูปแบบ
6. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกอายุ
7. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกภาษา
8. ผลการตรวจสอบทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับฐานข้อมูลรายการ

ทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

9. รายชื่อหนังสือที่ได้รับการอ้างอิงมาก
10. รายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์การอ้างอิงในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์ สาขาวิชานิติศาสตร์ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัย รุกกิบัณฑิตย ตั้งแต่ปีการศึกษา 2550-2551 โดยคัดเฉพาะวิทยานิพนธ์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับ กฎหมายมหาชน จำนวน 155 ชื่อเรื่อง ผลการวิเคราะห์ปรากฏ ดังนี้

1. จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นหน่วยในการวิเคราะห์ ปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยของการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์

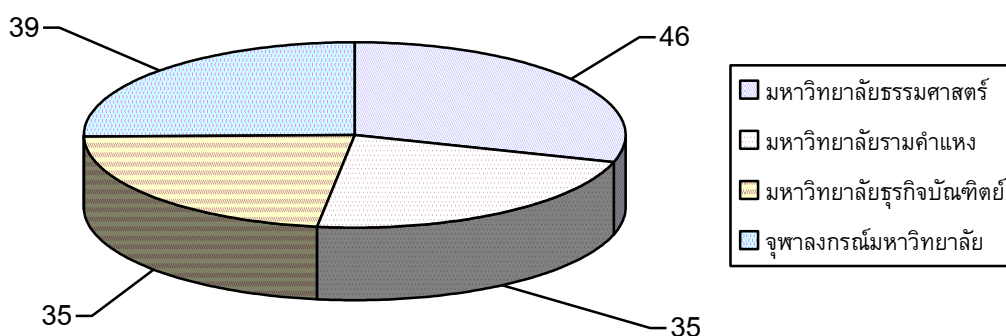
สถาบัน	วิทยานิพนธ์		การอ้างอิง		$\bar{x}$
	จำนวน(ชื่อเรื่อง)	ร้อยละ	จำนวน(รายการ)	ร้อยละ	
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	39	25.16	2,755	26.92	70.64
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	46	29.68	3,458	33.79	75.17

ตาราง 1 (ต่อ)

สถาบัน	วิทยานิพนธ์		การอ้างอิง		$\bar{x}$
	จำนวน(ชื่อเรื่อง)	ร้อยละ	จำนวน(รายการ)	ร้อยละ	
มหาวิทยาลัยรามคำแหง	35	22.58	2,246	21.94	64.17
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	35	22.58	1,776	17.35	50.74
รวม	155	100.00	10,235	100.00	66.03

จากตาราง 1 แสดงว่า จำนวนวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชน ของทั้ง 4 สถาบัน จำนวน 155 ชื่อเรื่อง พบว่าจำนวนวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีมากที่สุด 46 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 29.68) รองลงมา คือ วิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 39 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 25.16) และน้อยที่สุดจำนวนเท่ากัน คือ วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 35 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 22.58)

โดยรวมค่าเฉลี่ยของจำนวนรายการการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ต่อหนึ่งชื่อเรื่อง ($\bar{x} = 66.03$) เมื่อจำแนกตามสถาบัน พบว่ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีจำนวนรายการการอ้างอิงต่อหนึ่งชื่อเรื่องมากที่สุด ($\bar{x} = 75.17$)

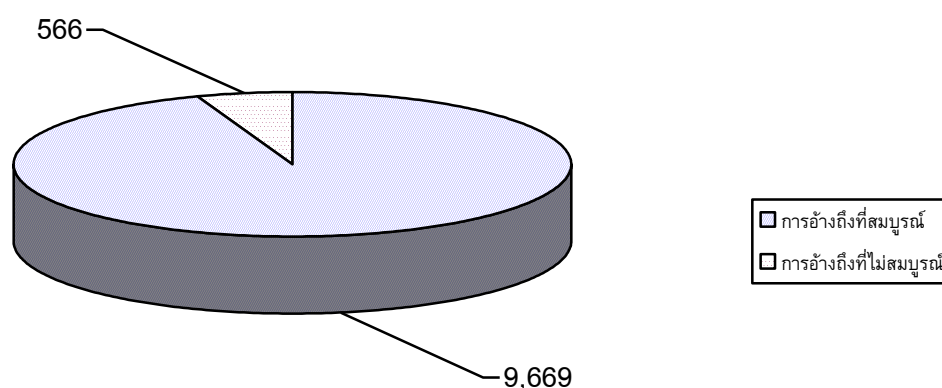
ภาพประกอบ 1 แสดงจำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นหน่วยในการวิเคราะห์

2. จำนวนรายการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าร้อยละของรายการการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์

สถาบัน	การอ้างอิง					
	การอ้างอิงที่สมบูรณ์		การอ้างอิงที่ไม่สมบูรณ์		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2,564	25.05	191	1.87	2,755	26.92
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	3,307	32.31	151	1.48	3,458	33.79
มหาวิทยาลัยรามคำแหง	2,135	20.86	111	1.08	2,246	21.94
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	1,663	16.25	113	1.10	1,776	17.35
รวม	9,669	94.47	566	5.53	10,235	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า จำนวนการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์ มีจำนวนทั้งสิ้น 10,235 รายการ ในจำนวนนี้เป็นการอ้างอิงที่มีรายละเอียดทางบรรณานุกรมที่สมบูรณ์ และสามารถนำมาวิเคราะห์ได้จำนวน 9,669 รายการ (ร้อยละ 94.47) และเป็นรายการอ้างอิงที่มีรายละเอียดทางบรรณานุกรมที่ไม่สมบูรณ์และไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ จำนวน 566 รายการ (ร้อยละ 5.53) ของการอ้างอิงทั้งหมด

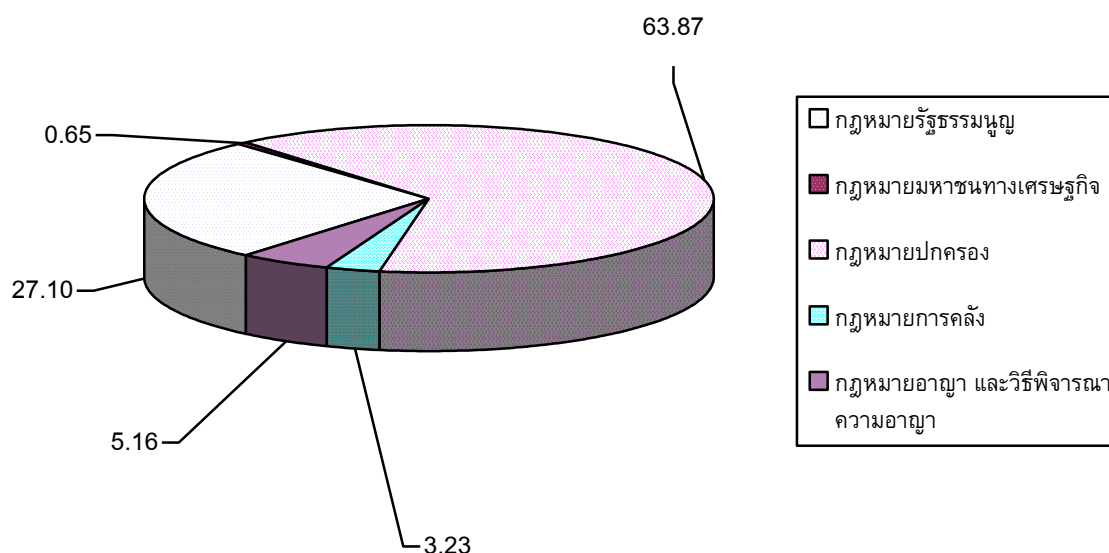
ภาพประกอบ 2 แสดงจำนวนรายการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์

3. จำนวนวิทยานิพนธ์จำแนกตามขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์และสถาบัน ปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ค่าร้อยละของวิทยานิพนธ์จำแนกตามขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์และสถาบัน

ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์	สถาบัน									
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์		มหาวิทยาลัยรามคำแหง		มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต		รวม	
	จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ		จำนวน ร้อยละ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กฎหมายระหว่างประเทศ	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00	0	0.00
กฎหมายรัฐธรรมนูญ	13	33.33	17	36.96	5	14.29	7	20.00	42	27.10
กฎหมายปกครอง	24	61.54	28	60.87	24	68.57	23	65.71	99	63.87
กฎหมายการคลัง	1	2.56	1	2.17	2	5.71	1	2.86	5	3.23
กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ	1	2.56	0	0.00	0	0.00	0	0.00	1	0.65
กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา	0	0.00	0	0.00	4	11.43	4	11.43	8	5.16
รวม	39	100.00	46	100.00	35	100.00	35	100.00	155	100.00

จากตาราง 3 แสดงว่า เมื่อนำวิทยานิพนธ์มาวิเคราะห์สัดส่วนเปรียบเทียบตามขอบเขตเนื้อหา พบว่าเป็นวิทยานิพนธ์ด้านกฎหมายปกครอง มากที่สุด (ร้อยละ 63.87) รองลงมา คือ กฎหมายรัฐธรรมนูญ (ร้อยละ 27.10) เมื่อพิจารณาแยกตามสถาบันก็พบลักษณะขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์เป็นแนวเดียวกัน โดยมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีวิทยานิพนธ์ด้านกฎหมายปกครองสูงกว่าสถาบันอื่น (ร้อยละ 68.57)

ภาพประกอบ 3 แสดงค่าร้อยละของวิทยานิพนธ์จำแนกตามขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

4. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามสถาบัน ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามสถาบัน

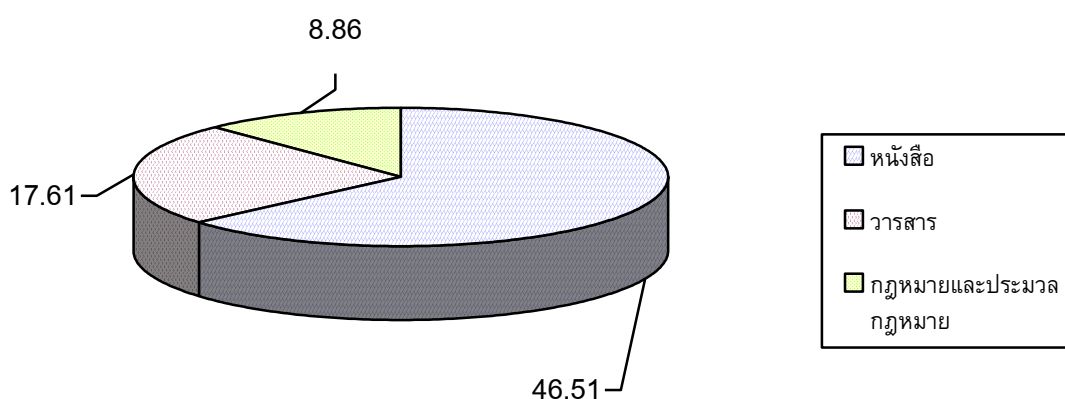
ประเภท	สถาบัน									
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์		มหาวิทยาลัยรามคำแหง		มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือ	1,398	14.46	1,493	15.44	809	8.37	797	8.24	4,497	46.51
วารสาร	411	4.25	733	7.58	281	2.91	278	2.88	1,703	17.61
วิทยานิพนธ์	233	2.41	281	2.91	136	1.41	156	1.61	806	8.34
รายงานการประชุม	47	0.49	47	0.49	36	0.37	28	0.29	158	1.63
รายงานการวิจัย/งานวิจัย	84	0.87	127	1.31	47	0.49	55	0.57	313	3.24
รายงานประจำปี	9	0.09	6	0.06	9	0.09	4	0.04	28	0.29
สิ่งพิมพ์รัฐบาล	19	0.20	3	0.03	3	0.03	12	0.12	37	0.38
ราชกิจจานุเบกษา	17	0.18	8	0.08	12	0.12	13	0.13	50	0.52
คำพิพากษาศาล	55	0.57	146	1.51	325	3.36	33	0.34	559	5.78
กฎหมายและประมวลกฎหมาย	149	1.54	202	2.09	353	3.65	153	1.58	857	8.86
คำบรรยาย	28	0.29	27	0.28	12	0.12	17	0.18	84	0.87

ตาราง 4 (ต่อ)

ประเภท	สถาบัน									
	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์		มหาวิทยาลัยรามคำแหง		มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รายงานการอบรม/สัมมนา	28	0.29	52	0.54	31	0.32	24	0.25	135	1.40
คู่มือการปฏิบัติงาน	3	0.03	14	0.14	3	0.03	20	0.21	40	0.41
หนังสือราชการ	37	0.38	71	0.73	54	0.56	53	0.55	215	2.22
หนังสือพิมพ์	22	0.23	82	0.85	12	0.12	12	0.12	128	1.32
เอกสารอื่น ๆ	24	0.25	15	0.16	12	0.12	8	0.08	59	0.61
รวม	2,564	26.52	3,307	34.20	2,135	22.08	1,663	17.20	9,669	100.00

จากตาราง 4 แสดงว่า โดยรวมมีการอ้างถึงจากหนังสือมากที่สุด (ร้อยละ 46.51) เมื่อจำแนกตามสถาบัน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีการอ้างถึงจากหนังสือมากกว่าสถาบันอื่น (ร้อยละ 15.44)

รองลงมา คือ การอ้างถึงจากวารสาร (ร้อยละ 17.61) เมื่อจำแนกตามสถาบันมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีการอ้างถึงจากวารสารมากกว่าสถาบันอื่น (ร้อยละ 7.58) และการอ้างถึงจากกฎหมายและประมวลกฎหมาย (ร้อยละ 8.86) เมื่อจำแนกตามสถาบันมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการอ้างถึงจากกฎหมายและประมวลกฎหมายมากกว่าสถาบันอื่น (ร้อยละ 3.65)

ภาพประกอบ 4 แสดงค่าร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง

5. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามรูปแบบ ปรากฏดัง
ตาราง 5

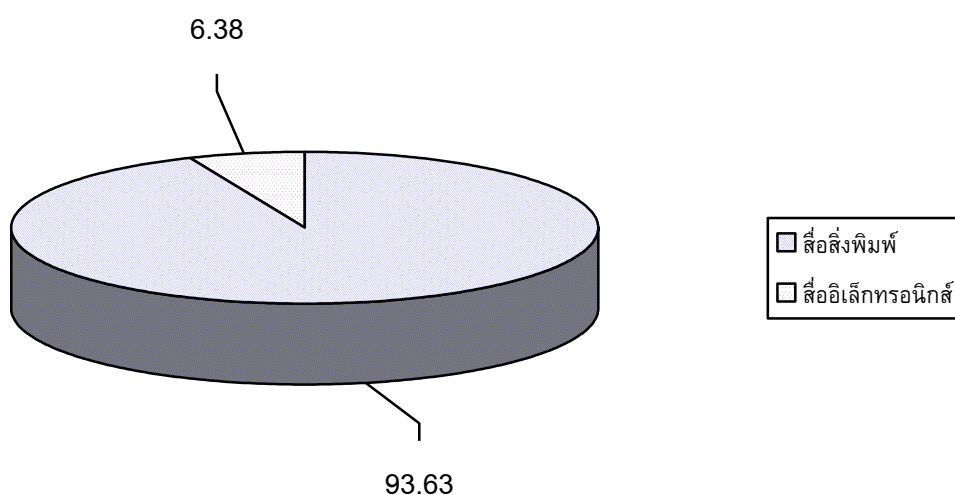
ตาราง 5 ค่าร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามรูปแบบ

ประเภท	รูปแบบ					
	สื่อสิ่งพิมพ์		สื่ออิเล็กทรอนิกส์		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือ	4,488	46.42	9	0.09	4,497	46.51
บทความวารสาร	1,139	11.78	564	5.83	1,703	17.61
วิทยานิพนธ์	805	8.33	1	0.01	806	8.34
รายงานการประชุม	151	1.56	7	0.07	158	1.63
รายงานการวิจัย/งานวิจัย	310	3.21	3	0.03	313	3.24
รายงานประจำปี	27	0.28	1	0.01	28	0.29
สิ่งพิมพ์รัฐบาล	37	0.38	0	0.00	37	0.38
ราชกิจจานุเบกษา	50	0.52	0	0.00	50	0.52
คำพิพากษาศาล	559	5.78	0	0.00	559	5.78
กฎหมายและประมวลกฎหมาย	850	8.79	7	0.07	857	8.86
คำบรรยาย	84	0.87	0	0.00	84	0.87
รายงานการอบรม/สัมมนา	135	1.40	0	0.00	135	1.40
คู่มือการปฏิบัติงาน	34	0.35	6	0.06	40	0.41
หนังสือราชการ	209	2.16	6	0.06	215	2.22
หนังสือพิมพ์	116	1.20	12	0.12	128	1.32
เอกสารอื่น ๆ	58	0.60	1	0.01	59	0.61
รวม	9,052	93.62	617	6.38	9,669	100.00

จากตาราง 5 แสดงว่า รูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ สื่อสิ่งพิมพ์ 9,052 รายการ (ร้อยละ 93.62) รองลงมา คือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นอ้างอิงเอกสาร เวิร์ลไวด์เว็บทั้งหมด จำนวน 617 รายการ (ร้อยละ 6.38)

สื่อสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ หนังสือ 4,488 รายการ (ร้อยละ 46.42) วารสาร 1,139 รายการ (ร้อยละ 11.78) และกฎหมายและประมวลกฎหมาย 850 รายการ (ร้อยละ 8.79)

สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ เอกสารเวิร์ลไวด์เว็บ ที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ วารสาร 564 รายการ (ร้อยละ 5.83) หนังสือพิมพ์ 12 รายการ (ร้อยละ 0.12) และหนังสือ 9 รายการ (ร้อยละ 0.09)

ภาพประกอบ 5 แสดงค่าร้อยละของรูปแบบทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง

6. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามอายุ ปรากฏดังตาราง 6

ตาราง 6 ค่าร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามอายุ

ประเภท	อายุ											
	ไม่เกิน 5 ปี		6-10 ปี		11-15 ปี		6-20 ปี		21 ปีขึ้นไป		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือ	1,513	15.65	1,106	11.44	661	6.84	246	2.54	971	10.04	4,497	46.51
วารสาร	800	8.27	281	2.91	187	1.93	143	1.48	292	3.02	1,703	17.61
วิทยานิพนธ์	260	2.69	208	2.15	119	1.23	116	1.20	103	1.07	806	8.34
รายงานการประชุม	80	0.83	48	0.50	18	0.19	8	0.08	4	0.04	158	1.63
รายงานการวิจัย/งานวิจัย	179	1.85	75	0.78	37	0.38	4	0.04	18	0.19	313	3.24
รายงานประจำปี	22	0.23	4	0.04	0	0.00	0	0.00	2	0.02	28	0.29
สิ่งพิมพ์รัฐบาล	32	0.33	2	0.02	1	0.01	2	0.02	0	0.00	37	0.38
ราชกิจจานุเบกษา	24	0.25	9	0.09	5	0.05	3	0.03	9	0.09	50	0.52
คำพิพากษาศาล	300	3.10	116	1.20	26	0.27	19	0.20	98	1.01	559	5.78
กฎหมายและประมวลกฎหมาย	218	2.25	244	2.52	113	1.17	67	0.69	215	2.22	857	8.86
คำบรรยาย	47	0.49	11	0.11	6	0.06	2	0.02	18	0.19	84	0.87

ตาราง 6 (ต่อ)

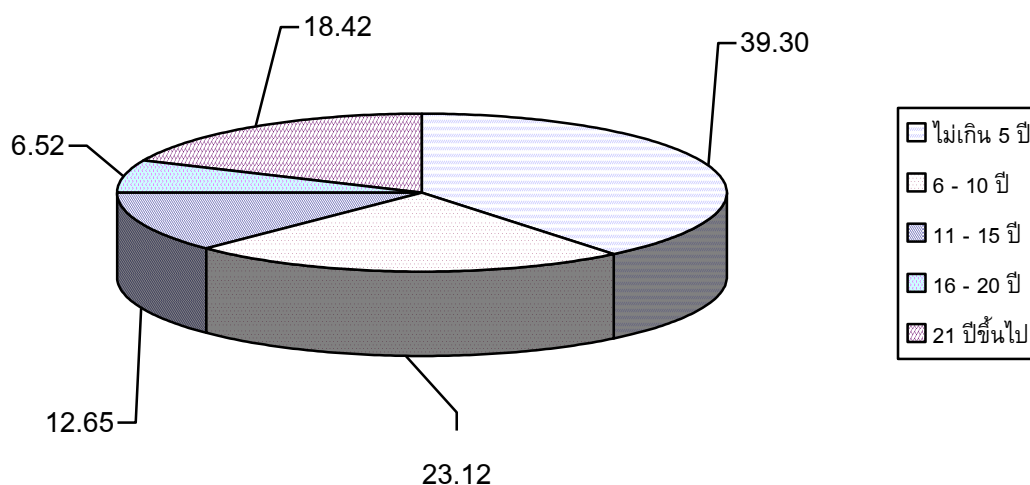
ประเภท	อายุ											
	ไม่เกิน 5 ปี		6-10 ปี		11-15 ปี		16-20 ปี		21 ปีขึ้นไป		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รายงานการอบรม/สัมมนา	57	0.59	36	0.37	12	0.12	6	0.06	24	0.25	135	1.40
คู่มือการปฏิบัติงาน	25	0.26	9	0.09	0	0.00	2	0.02	4	0.04	40	0.41
หนังสือราชการ	95	0.98	60	0.62	29	0.30	10	0.10	21	0.22	215	2.22
หนังสือพิมพ์	105	1.09	15	0.16	7	0.07	0	0.00	1	0.01	128	1.32
เอกสารอื่น ๆ	43	0.44	11	0.11	2	0.02	2	0.02	1	0.01	59	0.61
รวม	3,800	39.30	2,235	23.12	1,223	12.65	630	6.52	1,781	18.42	9,669	100.00

จากตาราง 6 แสดงว่า ทรัพยากรสารสนเทศในช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 3,800 รายการ (ร้อยละ 39.30) รองลงมาได้แก่ ช่วงอายุ 6-10 ปี 2,235 รายการ (ร้อยละ 23.12) และช่วงอายุ 21 ปีขึ้นไป 1,781 รายการ (ร้อยละ 18.42)

เมื่อจำแนกตามประเภทของทรัพยากรสารสนเทศ ปรากฏผลดังนี้

กฎหมายและประมวลกฎหมายที่มีช่วงอายุ 6-10 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 244 รายการ (ร้อยละ 2.52) รองลงมาได้แก่ ช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี 218 รายการ (ร้อยละ 2.25) และช่วงอายุ 21 ปีขึ้นไป 215 รายการ (ร้อยละ 2.22)

สำหรับทรัพยากรสารสนเทศประเภทอื่น ๆ ได้รับการอ้างอิงมากในช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี เช่นเดียวกัน รองลงมา คือ ช่วงอายุ 6-10 ปี ยกเว้นคำบรรยายที่รองลงมา คือ ช่วงอายุ 21 ปีขึ้นไป

ภาพประกอบ 6 แผนภูมิแสดงร้อยละของอายุทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง

7. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามภาษา ปากฎตั้งตาราง 7

ตาราง 7 ค่าร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงจำแนกตามภาษา

ประเภท	ภาษา							
	ภาษาไทย		ภาษาอังกฤษ		ภาษาอื่น ๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือ	3,946	40.81	475	4.91	76	0.78	4,497	46.51
วารสาร	1,294	13.38	391	4.04	18	0.19	1,703	17.61
วิทยานิพนธ์	805	8.33	0	0.00	1	0.01	806	8.34
รายงานการประชุม	147	1.52	10	0.10	1	0.01	158	1.63
รายงานการวิจัย/งานวิจัย	312	3.23	1	0.01	0	0.00	313	3.24
รายงานประจำปี	22	0.23	5	0.05	1	0.01	28	0.29
สิ่งพิมพ์รัฐบาล	37	0.38	0	0.00	0	0.00	37	0.38
ราชกิจจานุเบกษา	50	0.52	0	0.00	0	0.00	50	0.52
คำพิพากษาศาล	559	5.78	0	0.00	0	0.00	559	5.78
กฎหมายละประมวลกฎหมาย	820	8.48	36	0.37	1	0.01	857	8.86
คำบรรยาย	84	0.87	0	0.00	0	0.00	84	0.87

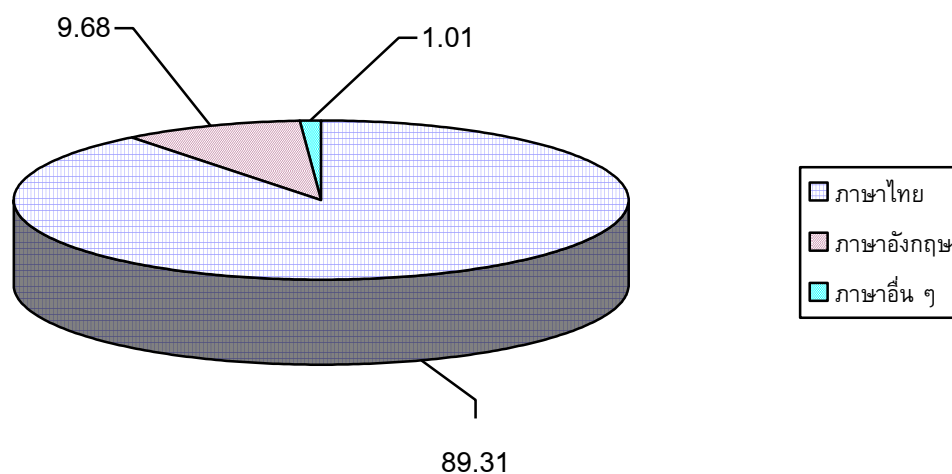
ตาราง 7 (ต่อ)

ประเภท	ภาษา							
	ภาษาไทย		ภาษาอังกฤษ		ภาษาอื่น ๆ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รายงานการอบรม/สัมมนา	130	1.34	5	0.05	0	0.00	135	1.40
คู่มือการปฏิบัติงาน	36	0.37	4	0.04	0	0.00	40	0.41
หนังสือราชการ	215	2.22	0	0.00	0	0.00	215	2.22
หนังสือพิมพ์	127	1.31	1	0.01	0	0.00	128	1.32
เอกสารอื่น ๆ	51	0.53	8	0.08	0	0.00	59	0.61
รวม	8,635	89.31	936	9.68	98	1.01	9,669	100.00

จากตาราง 7 แสดงว่า ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ภาษาไทย 8,635 รายการ (ร้อยละ 89.31) รองลงมา คือ ภาษาอังกฤษ 936 รายการ (ร้อยละ 9.68)

สำหรับภาษาอื่น ๆ ที่ได้รับการอ้างอิงถึง 98 รายการ (ร้อยละ 1.01) ได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส 83 รายการ (ร้อยละ 0.86) ภาษาเยอรมัน 13 รายการ (ร้อยละ 0.13) และภาษาลาว 2 รายการ (ร้อยละ 0.02)

เมื่อพิจารณาจำแนกตามประเภทของทรัพยากรสารสนเทศปรากฏผล ดังนี้ หนังสือที่ได้รับการอ้างอิงถึงเป็นหนังสือภาษาไทย (ร้อยละ 40.81) เป็นหนังสือภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 4.91) วารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงเป็นภาษาไทย (ร้อยละ 13.38) และเป็นวารสารภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 4.04)

ภาพประกอบ 7 แสดงค่าร้อยละของภาษาทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง

8. ผลการตรวจสอบทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับฐานข้อมูลรายการ
ทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน ปรากฏดังตาราง 8 - 9

ตาราง 8 ค่าร้อยละของประเภททรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงที่พบและไม่พบ
ในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

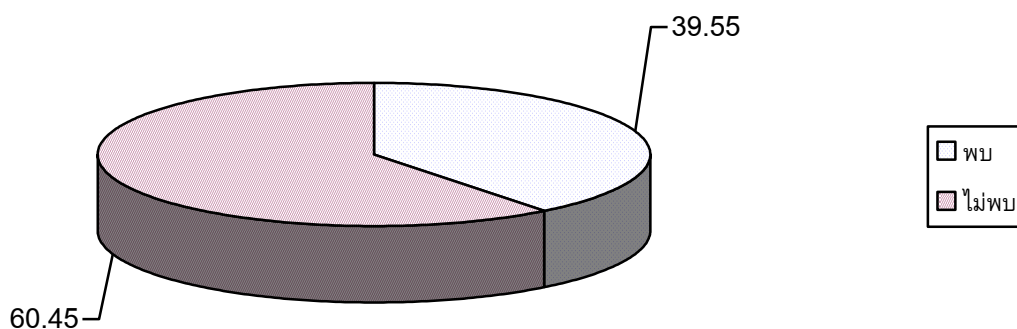
ประเภท	ผลการตรวจสอบทรัพยากรสารสนเทศ					
	พบทรัพยากรสารสนเทศ		ไม่พบทรัพยากรสารสนเทศ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือ	1,746	18.06	2,751	28.45	4,497	46.51
วารสาร	455	4.71	1,248	12.91	1,703	17.61
วิทยานิพนธ์	439	4.54	367	3.80	806	8.34
รายงานการประชุม	15	0.16	143	1.48	158	1.63
รายงานการวิจัย/งานวิจัย	86	0.89	227	2.35	313	3.24
รายงานประจำปี	2	0.02	26	0.27	28	0.29
สิ่งพิมพ์รัฐบาล	4	0.04	33	0.34	37	0.38
ราชกิจจานุเบกษา	40	0.41	10	0.10	50	0.52
คำพิพากษาศาล	358	3.70	201	2.08	559	5.78
กฎหมายและประมวลกฎหมาย	634	6.56	223	2.31	857	8.86
คำบรรยาย	10	0.10	74	0.77	84	0.87
รายงานการอบรม/สัมมนา	21	0.22	114	1.18	135	1.40
คู่มือการปฏิบัติงาน	9	0.09	31	0.32	40	0.41
หนังสือราชการ	2	0.02	213	2.20	215	2.22
หนังสือพิมพ์	2	0.02	126	1.30	128	1.32
เอกสารอื่น ๆ	1	0.01	58	0.60	59	0.61
รวม	3,824	39.55	5,845	60.45	9,669	100.00

จากตาราง 8 แสดงว่า เมื่อนำรายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงไปตรวจสอบฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน พบว่าทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงพบอยู่ในฐานข้อมูล มีจำนวน 3,824 รายการ (ร้อยละ 39.55) และไม่พบในฐานข้อมูล มีจำนวน 5,845 รายการ (ร้อยละ 60.45)

ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่พบในฐานข้อมูลมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ หนังสือ 1,746 รายการ (ร้อยละ 18.06) รองลงมา คือ กฎหมายและประมวลกฎหมาย 634 รายการ (ร้อยละ 6.56) และวารสาร 455 รายการ (ร้อยละ 4.71)

ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ไม่พบในฐานข้อมูลมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ หนังสือ 2,751 รายการ (ร้อยละ 28.45) รองลงมา คือ วารสาร 1,248 รายการ (ร้อยละ 12.91) และวิทยานิพนธ์ 367 รายการ (ร้อยละ 3.80)

เมื่อพิจารณาสัดส่วนระหว่างทรัพยากรสารสนเทศที่พบและไม่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน พบว่ามีทรัพยากรสารสนเทศ 4 ประเภทที่พบในฐานข้อมูลมากกว่าไม่พบในฐานข้อมูล ได้แก่ กฎหมายและประมวลกฎหมาย 634 รายการ (ร้อยละ 6.56) รองลงมา คือ วิทยานิพนธ์ 439 รายการ (ร้อยละ 4.54) คำพิพากษาศาล 358 รายการ (ร้อยละ 3.70) และราชกิจจานุเบกษา 40 รายการ (ร้อยละ 0.41)

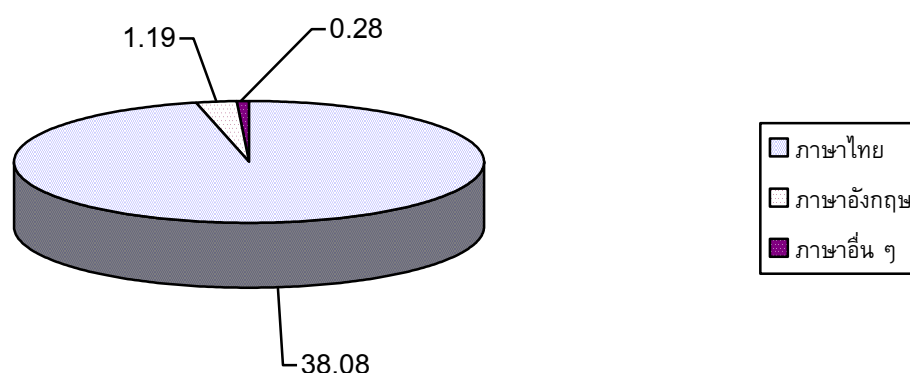
ภาพประกอบ 8 แสดงค่าร้อยละของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงที่พบหรือไม่พบในฐานข้อมูลรายการทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

ตาราง 9 ค่าร้อยละของทรัพยากรสารสนเทศที่พบและไม่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนจำแนกตามภาษา

ภาษาของ ทรัพยากรสารสนเทศ	ผลการตรวจสอบทรัพยากรสารสนเทศ					
	พบทรัพยากรสารสนเทศ		ไม่พบทรัพยากรสารสนเทศ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาไทย	3,682	38.08	4,953	51.23	8,635	89.31
ภาษาอังกฤษ	115	1.19	821	8.49	936	9.68
ภาษาอื่นๆ (ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน และภาษาลาว)	27	0.28	71	0.73	98	1.01
รวม	3,824	39.55	5,845	60.45	9,669	100.00

จากตาราง 9 แสดงว่า รายการการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ที่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน 3,824 รายการ (ร้อยละ 39.55) แบ่งเป็น ภาษาไทย 3,682 รายการ (ร้อยละ 38.08) ภาษาอังกฤษ 115 รายการ (ร้อยละ 1.19) และ ภาษาอื่น ๆ 27 รายการ (ร้อยละ 0.28)

รายการการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ที่ไม่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน 5,845 รายการ (ร้อยละ 60.45) แบ่งเป็นภาษาไทย 4,953 รายการ (ร้อยละ 51.23) ภาษาอังกฤษ 821 รายการ (ร้อยละ 8.49) และภาษาอื่น ๆ 71 รายการ (ร้อยละ 0.73)

ภาพประกอบ 9 แสดงค่าร้อยละของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงที่พบหรือไม่พบในฐานข้อมูลรายการทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนจำแนกตามภาษา

9. รายชื่อหนังสือที่ได้รับการอ้างถึงมาก ปรากฏดังตาราง 10

ตาราง 10 ความถี่ของรายชื่อหนังสือที่ได้รับการอ้างถึงสูงสุด 10 อันดับ

อันดับ	ผู้แต่ง	รายชื่อ ทรัพยากรสารสนเทศ	ความถี่ของการอ้างถึง จำนวน(ครั้ง)
1.	บวรศักดิ์ อุวรรณโณ	กฎหมายมหาชน เล่ม 3: ที่มาและนิติวิธี	52
2.	วิชฌ์ เครื่องาม	กฎหมายรัฐธรรมนูญ	40
3.	กมลชัย รัตนสกววงศ์	กฎหมายปกครอง	39
4.	กมลชัย รัตนสกววงศ์	หลักกฎหมายปกครองเยอรมัน	34
5.	ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์	กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง	34
6.	บรรเจิด สิงคะเนติ	หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุม ฝ่ายปกครอง	30
7.	วรเจตน์ ภาคีรัตน์	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง : หลักการพื้นฐานของกฎหมายปกครองและ การกระทำทางปกครอง	28
8.	หยุด แสงอุทัย	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป	27
9.	เสถียร ลายลักษณ์	ประชุมกฎหมายประจำศก และคนอื่น ๆ	27
10.	เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์	หลักพื้นฐานกฎหมายมหาชนว่าด้วยรัฐ รัฐธรรมนูญ และกฎหมาย	26
11.	ชาญชัย แสวงศักดิ์	คำอธิบายกฎหมายปกครอง	26

จากตาราง 10 แสดงว่า รายชื่อหนังสือที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ
กฎหมายมหาชน เล่ม 3 : ที่มาและนิติวิธี ของบวรศักดิ์ อุวรรณโณ จำนวน 52 ครั้ง รองลงมา
ได้แก่ กฎหมายรัฐธรรมนูญ ของวิชฌ์ เครื่องาม จำนวน 40 ครั้ง และกฎหมายปกครอง ของกมลชัย
รัตนสกววงศ์ จำนวน 39 ครั้ง

10. รายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด ปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 11 ความถี่ของรายชื่อวารสารที่ได้รับการอ้างอิงสูงสุด 10 อันดับ

อันดับ	รายชื่อวารสาร	ผู้จัดพิมพ์	ความถี่ของการอ้างอิง จำนวน(ครั้ง)
1.	วารสารนิติศาสตร์	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	242
2.	วารสารกฎหมายปกครอง	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	177
3.	วารสารกฎหมาย	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	82
4.	วารสารวิชาการศาลปกครอง	สำนักงานศาลปกครอง	76
5.	ราชกิจจานุเบกษา	สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	50
6.	บทบัญญัติ	เนติบัณฑิตยสภา	46
7.	วารสารอัยการ	สำนักงานอัยการสูงสุด	41
8.	วารสารศาลรัฐธรรมนูญ	สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ	39
9.	รัฐสภาสาร	สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร	36
10.	ดุลพินิจ	กระทรวงยุติธรรม	30

จากตาราง 11 แสดงว่า วารสารที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ วารสารนิติศาสตร์ มีจำนวนการอ้างอิง 242 ครั้ง รองลงมา คือ วารสารกฎหมายปกครอง จำนวน 177 ครั้ง และวารสารกฎหมาย 82 ครั้ง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศ มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของวิทยานิพนธ์ สาขาวิชากฎหมายมหาชนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตที่นำมาใช้วิเคราะห์
2. เพื่อวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ ด้านประเภท รูปแบบ อายุ และภาษา
3. เพื่อระบุนายการทรัพยากรสารสนเทศหลักโดยการวิเคราะห์ความถี่ของการอ้างถึง
4. เพื่อประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาสาขาวิชากฎหมายมหาชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่พิมพ์เผยแพร่ปีการศึกษา 2550 ถึงปีการศึกษา 2551 จำนวน 155 ชื่อเรื่อง ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

- 1.1 วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 39 ชื่อเรื่อง
- 1.2 วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 46 ชื่อเรื่อง
- 1.3 วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 35 ชื่อเรื่อง
- 1.4 วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวน 35 ชื่อเรื่อง

2. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์ และแบบบันทึกข้อมูลความถี่และการประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศ รายละเอียดดังนี้

2.1 แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์การอ้างอิง ประกอบด้วย รายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ ลำดับที่ของวิทยานิพนธ์แต่ละเล่ม ชื่อผู้แต่ง ชื่อวิทยานิพนธ์ ปีการศึกษา สถาบันการศึกษา ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 2 แบบบันทึกข้อมูลการอ้างอิงที่ปรากฏในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วยรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ ลำดับที่ของวิทยานิพนธ์ ลำดับที่ของการอ้างอิงในบรรณานุกรมที่ปรากฏอยู่ในวิทยานิพนธ์เล่มที่อ้างอิง ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง/ชื่อบทความ/ชื่อกฎหมาย ชื่อวารสาร ประเภท รูปแบบ ปีที่พิมพ์ อายุ ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง

2.2 แบบบันทึกข้อมูลความถี่และการประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน ประกอบด้วยรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง/ชื่อวารสาร/ชื่อกฎหมาย ความถี่ การประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในห้องสมุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 รวบรวมรายชื่อวิทยานิพนธ์ คณะนิติศาสตร์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชน จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ปี 2550-2551

3.2 รวบรวมรายการอ้างอิงในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์แต่ละชื่อเรื่อง

3.2 วิเคราะห์การอ้างอิงที่ปรากฏในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์แต่ละชื่อเรื่อง บันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อมูลที่สร้างขึ้น 2 ตอน คือ 1) ข้อมูลเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์ และ 2) ข้อมูลทางบรรณานุกรมของเอกสารที่ได้รับการอ้างอิงแต่ละรายการในวิทยานิพนธ์แต่ละชื่อเรื่อง

3.3 วิเคราะห์ความถี่ของการอ้างอิงและประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบบันทึกข้อมูลที่ตรวจสอบความถูกต้องแล้วไปวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์แต่ละชื่อเรื่อง

4.2 วิเคราะห์การอ้างอิงทรัพยากรสารสนเทศแต่ละรายการ โดยจำแนกตามประเภท รูปแบบ อายุ และภาษา

4.3 วิเคราะห์ข้อมูลที่บันทึกรวบรวมไว้ในแบบวิเคราะห์การอ้างอิงของวิทยานิพนธ์ โดยวิธีแจกแจงความถี่ **หาค่าร้อยละ** และค่าเฉลี่ยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติทางด้านสังคมศาสตร์ และโปรแกรม Microsoft Excel

4.5 ระบุรายการทรัพยากรสารสนเทศหลักโดยการวิเคราะห์ความถี่ของการอ้างอิง

5. ประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน โดยนำรายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์ ไปตรวจสอบกับฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน เพื่อดูว่าทรัพยากรสารสนเทศเหล่านี้ปรากฏอยู่ในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนหรือไม่

6. กำหนดรายการทรัพยากรสารสนเทศหลัก โดยนำรายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้จากการวิเคราะห์การอ้างอิงถึงสูงสุด 10 อันดับ ไปตรวจสอบกับฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อดูว่าห้องสมุดเหล่านี้มีทรัพยากรหลักหรือไม่ ทรัพยากรสารสนเทศหลักรายการใดที่พบในห้องสมุดทั้ง 4 แห่ง ถือเป็นทรัพยากรสารสนเทศหลักทางด้านกฎหมายมหาชน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชน ปรากฏดังนี้

1. จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ใช้เป็นหน่วยในการวิเคราะห์

จำนวนวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชน ของสถาบัน 4 แห่ง ที่นำมาใช้วิเคราะห์ มีจำนวน 155 ชื่อเรื่อง พบว่าวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีจำนวนมากที่สุด คือ 46 ชื่อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.68 รองลงมาคือวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีจำนวน 39 ชื่อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.16 และที่น้อยที่สุดซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 35 ชื่อเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.58

การอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์เหล่านี้ มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 10,235 รายการ ในจำนวนนี้เป็นการอ้างอิงที่มีรายละเอียดทางบรรณานุกรมที่สมบูรณ์ และสามารถนำมาวิเคราะห์ได้จำนวน 9,669 รายการ คิดเป็นร้อยละ 94.47 และเป็นรายการอ้างอิงที่มีรายละเอียดทางบรรณานุกรมที่ไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ จำนวน 566 รายการ (ร้อยละ 5.53) ของการอ้างอิงทั้งหมด

จากจำนวนรายการอ้างอิงที่มีรายละเอียดทางบรรณานุกรมที่สมบูรณ์และนำมาวิเคราะห์ได้ 9,669 รายการ เป็นรายการการอ้างอิงที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มากที่สุดคือ 3,307 รายการ (ร้อยละ 32.31) รองลงมา คือ วิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2,564 รายการ (ร้อยละ 25.05) และวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง 2,135 รายการ (ร้อยละ 20.86) วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีรายการอ้างอิงน้อยที่สุด 1,663 รายการ (ร้อยละ 16.25)

2. ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

เมื่อนำวิทยานิพนธ์จำนวน 155 ชื่อเรื่อง มาวิเคราะห์ขอบเขตเนื้อหา พบว่าเป็นวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายปกครองมากที่สุด 99 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 63.87) รองลงมา ได้แก่ กฎหมายรัฐธรรมนูญ 42 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 27.10) กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา 8 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 5.16) กฎหมายการคลัง 5 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 3.23) และกฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ 1 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 0.65 ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาแยกตามสถาบันก็พบลักษณะขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์เป็นแนวเดียวกัน คือ มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายปกครองมากที่สุด โดยมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีวิทยานิพนธ์ด้านกฎหมายปกครองสูงกว่าสถาบันอื่น (ร้อยละ 68.57)

3. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง

ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ หนังสือ ได้รับการอ้างอิงถึง 4,497 รายการ (ร้อยละ 46.51) รองลงมาได้แก่ วารสาร 1,703 รายการ (ร้อยละ 17.61) และกฎหมายและประมวลกฎหมาย จำนวน 857 รายการ (ร้อยละ 8.86)

เมื่อจำแนกตามสถาบัน พบว่าวิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยอ้างอิงถึงทรัพยากรสารสนเทศทั้ง 3 ประเภทมาก เช่นเดียวกัน ยกเว้นวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีการอ้างอิงถึงทรัพยากรสารสนเทศ 3 อันดับแรกแตกต่างกันไป ดังนี้

วิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อ้างถึงหนังสือ 1,398 รายการ (ร้อยละ 14.46) วารสาร 411 รายการ (ร้อยละ 4.25) และวิทยานิพนธ์ 233 รายการ (ร้อยละ 2.41)

วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อ้างถึงหนังสือ 1,493 รายการ (ร้อยละ 15.44) วารสาร 733 รายการ (ร้อยละ 7.58) และวิทยานิพนธ์ 281 รายการ (ร้อยละ 2.91)

วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย อ้างถึงหนังสือ 797 รายการ (ร้อยละ 8.24) วารสาร 278 รายการ (ร้อยละ 2.88) และวิทยานิพนธ์ 156 รายการ (ร้อยละ 1.61)

วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง อ้างถึงหนังสือ 809 รายการ (ร้อยละ 8.37) กฎหมายและประมวลกฎหมาย 353 รายการ (ร้อยละ 3.65) และคำพิพากษาศาล 325 รายการ (ร้อยละ 3.36)

4. รูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง

รูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด คือ สื่อสิ่งพิมพ์ 9,052 รายการ (ร้อยละ 93.62) รองลงมา คือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ 617 รายการ (ร้อยละ 6.38)

สื่อสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ หนังสือ 4,488 รายการ (ร้อยละ 46.42) วารสาร 1,139 รายการ (ร้อยละ 11.78) และกฎหมายและประมวลกฎหมาย 850 รายการ (ร้อยละ 8.79)

สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ เอกสารเวิร์ดไวต์เว็บที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ วารสาร 564 รายการ (ร้อยละ 5.83) หนังสือพิมพ์ 12 รายการ (ร้อยละ 0.12) และหนังสือ 9 รายการ (ร้อยละ 0.09) เว็บไซต์ที่มีการเข้าถึงมากที่สุด คือ เครือข่ายกฎหมายมหาชนไทย (www.pub-law.net) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมบทความ หนังสือ ตำรา บทสัมภาษณ์ คำศัพท์ภาษาฝรั่งเศส คำวินิจฉัย และสารสนเทศทางด้านกฎหมายมหาชนและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

5. อายุของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง

ทรัพยากรสารสนเทศในช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด มีจำนวน 3,800 รายการ (ร้อยละ 39.30) รองลงมาได้แก่ ช่วงอายุ 6-10 ปี จำนวน 2,235 รายการ (ร้อยละ 23.12) และช่วงอายุ 21 ปีขึ้นไป จำนวน 1,781 รายการ (ร้อยละ 18.42)

เมื่อจำแนกตามประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง พบว่า ทรัพยากรสารสนเทศประเภทหนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ และประเภทอื่น ๆ ที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี สำหรับทรัพยากรสารสนเทศประเภทกฎหมายและประมวลกฎหมายที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 6-10 ปี

6. ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง

ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คือ ภาษาไทย 8,635 รายการ (ร้อยละ 89.31) รองลงมา คือ ภาษาอังกฤษ 936 รายการ (ร้อยละ 9.68)

สำหรับภาษาอื่น ๆ ที่ได้รับการอ้างอิงถึง 98 รายการ (ร้อยละ 1.01) ได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส 83 รายการ (ร้อยละ 0.86) ภาษาเยอรมัน 13 รายการ (ร้อยละ 0.13) และภาษาลาว 2 รายการ (ร้อยละ 0.02)

เมื่อนำประเภทของทรัพยากรสารสนเทศ มาพิจารณาร่วมกับภาษาของทรัพยากรสารสนเทศ พบว่า หนังสือที่ได้รับการอ้างอิงถึงเป็นหนังสือภาษาไทย (ร้อยละ 40.81) เป็นหนังสือภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 4.91) วารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงเป็นภาษาไทย (ร้อยละ 13.38) และเป็นวารสารภาษาอังกฤษ (ร้อยละ 4.04)

7. รายการทรัพยากรสารสนเทศหลักโดยการวิเคราะห์ความถี่ของการอ้างอิงถึง

จากการวิเคราะห์ความถี่ของการอ้างอิงถึง พบว่า รายชื่อหนังสือที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ กฎหมายมหาชน เล่ม 3: ที่มาและนิติวิธี ของ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ จำนวน 52 ครั้ง รองลงมา ได้แก่ กฎหมายรัฐธรรมนูญ ของ วิษณุ เครืองาม จำนวน 40 ครั้ง และกฎหมายปกครอง ของ กมลชัย รัตนสกววงศ์ จำนวน 39 ครั้ง

วารสารที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ วารสารนิติศาสตร์ จำนวน 242 ครั้ง รองลงมา คือ วารสารกฎหมายปกครอง จำนวน 177 ครั้ง และวารสารกฎหมาย จำนวน 82 ครั้ง

8. ผลการประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน โดยตรวจสอบรายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงกับฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน พบว่า มีรายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน 3,824 รายการ (ร้อยละ 39.55) และไม่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน 5,845 รายการ (ร้อยละ 60.45)

ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงที่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ หนังสือ 1,746 รายการ (ร้อยละ 18.06) รองลงมา คือ กฎหมายและประมวลกฎหมายพบ 634 รายการ (ร้อยละ 6.56) และวารสาร 455 รายการ (ร้อยละ 4.71)

เมื่อพิจารณาสัดส่วนระหว่างทรัพยากรสารสนเทศที่พบและไม่พบในฐานข้อมูลสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน พบว่าทรัพยากรสารสนเทศ 4 ประเภท ที่พบในฐานข้อมูลมีจำนวนมากกว่าที่ไม่พบ ได้แก่ กฎหมายและประมวลกฎหมาย 634 รายการ (ร้อยละ 6.56) รองลงมา คือ วิทยานิพนธ์ 439 รายการ (ร้อยละ 4.54) คำพิพากษาศาล 358 รายการ (ร้อยละ 3.70) และราชกิจจานุเบกษา 40 รายการ (ร้อยละ 0.41)

รายการการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์ที่พบในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน 3,824 รายการ (ร้อยละ 39.55) แบ่งเป็นภาษาไทย 3,682 รายการ (ร้อยละ 38.08) ภาษาอังกฤษ 115 รายการ (ร้อยละ 1.19) และภาษาอื่น ๆ 27 รายการ (ร้อยละ 0.28)

9. การวิเคราะห์ความถี่ของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์สามารถระบุทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงสูงสุด 10 อันดับ ประเภทหนังสือและวารสารดังนี้

ทรัพยากรสารสนเทศประเภทหนังสือ

1. บวรศักดิ์ อุวรรณโณ	กฎหมายมหาชน เล่ม 3: ที่มาและนิติวิธี
2. วิษณุ เครืองาม	กฎหมายรัฐธรรมนูญ
3. กมลชัย รัตนสกววงศ์	กฎหมายปกครอง
4. กมลชัย รัตนสกววงศ์	หลักกฎหมายปกครองเยอรมัน
5. ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์	กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
6. บรรเจิด สิงคะเนติ	หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมฝ่ายปกครอง
7. วรเจตน์ ภาคีรัตน์	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง : หลักการพื้นฐานของกฎหมายปกครองและการกระทำทางปกครอง

8. หยุต แสงอุทัย	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป
9. เสถียร ลายลักษณ์ และคนอื่น ๆ	ประชุมกฎหมายประจำศก
10. เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์	หลักพื้นฐานกฎหมายมหาชนว่าด้วยรัฐ
รัฐธรรมนูญ และกฎหมาย
11. ชาญชัย แสงศักดิ์	คำอธิบายกฎหมายปกครอง

ทรัพยากรสารสนเทศประเภทวารสาร

1. วารสารนิติศาสตร์
2. วารสารกฎหมายปกครอง
3. วารสารกฎหมาย
4. วารสารวิชาการศาลปกครอง
5. ราชกิจจานุเบกษา
6. บทบัญญัติ
7. วารสารอัยการ
8. วารสารศาลรัฐธรรมนูญ
9. รัฐสภาสาร
10. ดุลพาห

10. การกำหนดรายการทรัพยากรสารสนเทศหลักทางด้านกฎหมายมหาชน โดยมีเกณฑ์ว่าทรัพยากรสารสนเทศหลักรายการใดที่พบในห้องสมุดทั้ง 4 แห่ง ถือเป็นทรัพยากรสารสนเทศหลักทางด้านกฎหมายมหาชน ดังรายการต่อไปนี้

ทรัพยากรสารสนเทศประเภทหนังสือ

1. กมลชัย รัตนสภาวะวงศ์	หลักกฎหมายปกครองเยอรมัน
2. เกรียงไกร เจริญธนาวัฒน์	หลักพื้นฐานกฎหมายมหาชนว่าด้วยรัฐ
รัฐธรรมนูญ และกฎหมาย
3. ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์	กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
4. ชาญชัย แสงศักดิ์	คำอธิบายกฎหมายปกครอง
5. บรรเจิด สิงคะเนติ	หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมฝ่ายปกครอง
6. วิษณุ เครืองาม	กฎหมายรัฐธรรมนูญ

ทรัพยากรสารสนเทศประเภทวารสาร

1. ดุลพาห
2. บทบัญญัติ
3. วารสารกฎหมาย
4. วารสารกฎหมายปกครอง
5. วารสารนิติศาสตร์

6. วารสารวิชาการศาลปกครอง
7. วารสารศาลรัฐธรรมนูญ
8. รัฐสภาสาร
9. ราชกิจจานุเบกษา

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนเพื่อการประเมินทรัพยากรสารสนเทศมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

1. ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

จากการวิเคราะห์ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ พบว่า กฎหมายปกครองมีผู้วิจัยมากที่สุด 99 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 63.87) รองลงมาได้แก่ กฎหมายรัฐธรรมนูญ 42 ชื่อเรื่อง (ร้อยละ 27.10) ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นแนวโน้มของการวิจัยเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนที่เน้นหนักในเรื่องของกฎหมายปกครอง และกฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งต่างจากผลการวิจัยของสุกานดา ดีโพธิ์กลาง (2547: บทคัดย่อ) ที่วิเคราะห์เนื้อหาของวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์พบว่า วิทยานิพนธ์มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายส่วนบุคคลมากที่สุด

2. ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึง

จากการวิเคราะห์ประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ พบว่า หนังสือได้รับการอ้างถึงมากที่สุด (ร้อยละ 46.51) ของการอ้างถึงทั้งหมด รองลงมาได้แก่วารสาร (ร้อยละ 17.61) และเป็นการอ้างถึงทรัพยากรสารสนเทศประเภทอื่น ๆ (ร้อยละ 35.88) ได้แก่ กฎหมายและประมวลกฎหมาย วิทยานิพนธ์ คำพิพากษาศาล รายงานการวิจัย/งานวิจัย หนังสือราชการ รายงานการประชุม รายงานการอบรม/สัมมนา หนังสือพิมพ์ คำบรรยาย ราชกิจจานุเบกษา คู่มือการปฏิบัติงาน สิ่งพิมพ์รัฐบาล และรายงานประจำปี ตามลำดับ ทั้งนี้ ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขานิติศาสตร์และสังคมศาสตร์ จะอ้างถึงหนังสือมากที่สุด โดยเฉพาะสาขานิติศาสตร์ที่จำเป็นจะต้องใช้หนังสือประกอบการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก และยังมีคณาจารย์ ผู้ทรงคุณวุฒิ และสำนักพิมพ์ต่าง ๆ เรียบเรียงตำราประกอบการเรียนการสอนในแต่ละวิชาไว้มากมาย นอกจากนี้ สถาบัน/องค์กรทางด้านกฎหมายผลิตผลงานทางวิชาการ เอกสารเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน คู่มือการดำเนินงานเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานทางด้านกฎหมายออกมาเป็นจำนวนมาก ผลการวิเคราะห์ข้างต้นสอดคล้องกับผลการวิจัยด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ของไทยซึ่งใช้วิทยานิพนธ์เป็นหน่วยในการวิเคราะห์ เช่น งานวิจัยของสุนิดา บุญญานนท์ (2535: บทคัดย่อ) สุกานดา ดีโพธิ์กลาง (2547: บทคัดย่อ) ดารารัตน์ จุฬพันธ์ (2536: บทคัดย่อ) จอมใจ ทองจุ่น (2544: บทคัดย่อ) และสุรารัตน์ ภัทรดุลพิทักษ์ (2546: บทคัดย่อ) รายงานสอดคล้องกันว่าหนังสือเป็นประเภทของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างถึงมากที่สุด

ต่างจากงานวิจัยการอ้างอิงในสาขาวิทยาศาสตร์สองรายการ (Gooden 2001: Online; Gao; Yu; & Luo 2009: Online) พบว่าบทความวารสารได้รับการอ้างอิงมากที่สุด

3. รูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง

ผลการวิเคราะห์รูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ พบว่า สื่อสิ่งพิมพ์ ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด (ร้อยละ 93.62) ส่วนรูปแบบของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงในลำดับรองลงมา คือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ เว็บไซต์ (ร้อยละ 6.38) โดยส่วนใหญ่ เป็นการเข้าถึงเว็บไซต์ของหน่วยงานทางกฎหมายหรือหน่วยงานราชการที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมาย นอกจากนี้ ยังมีการใช้ฐานข้อมูลออนไลน์ที่ให้บริการสารสนเทศทางกฎหมาย เช่น Westlaw แต่มีปริมาณการอ้างอิงน้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุนิดา บุญญานนท์ (2535: บทคัดย่อ) และสุกานดา ดีโพธิ์กลาง (2547: บทคัดย่อ) พบว่าสื่อสิ่งพิมพ์ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด รองลงมาคือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

4. อายุของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิง

จากการวิเคราะห์อายุของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ พบว่า ทรัพยากรสารสนเทศในช่วงอายุไม่เกิน 5 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.30 รองลงมา ได้แก่ ช่วงอายุ 6-10 ปี (ร้อยละ 23.12) และช่วงอายุ 21 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 18.42) ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสาขาวิชานิติศาสตร์มีการใช้ทรัพยากรสารสนเทศเก่าเพื่อศึกษาเกี่ยวกับหลักกฎหมาย ตัวบทกฎหมาย และแนวคำพิพากษาในอดีต ในขณะเดียวกัน ก็มีความต้องการใช้ทรัพยากรสารสนเทศใหม่ๆ เพื่อติดตามความเปลี่ยนแปลงในสาขาวิชาและความรู้ ข้อคิดเห็นใหม่ ๆ สำหรับทรัพยากรสารสนเทศที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนซึ่งเป็นแขนงวิชาใหม่ของสาขานิติศาสตร์ มีการอ้างอิงถึงทรัพยากรสารสนเทศในช่วงอายุ 0-5 ปี มากที่สุด แสดงให้เห็นความต้องการข้อมูลใหม่ ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายมหาชน เช่นเดียวกับการเกิดแขนงวิชาใหม่ในสาขาอื่น ๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุกานดา ดีโพธิ์กลาง (2547: บทคัดย่อ) พบว่ารายการอ้างอิงในวิทยานิพนธ์สาขานิติศาสตร์ ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 4-6 ปี แต่แตกต่างจากงานวิจัยของสุนิดา บุญญานนท์ (2535: บทคัดย่อ) พบว่าสิ่งพิมพ์ที่อยู่ในช่วงอายุ 11-15 ปี ได้รับการอ้างอิงมากที่สุด สาเหตุที่ทำให้งานวิจัยของทั้งสองคนแตกต่างกันในขณะที่ใช้หน่วยวิเคราะห์คือวิทยานิพนธ์ สาขานิติศาสตร์ เหมือนกันอาจเป็นเพราะขอบเขตของการวิจัยแตกต่างกัน ซึ่งงานวิจัยของสุกานดา ดีโพธิ์กลาง ศึกษาทรัพยากรสารสนเทศที่อ้างอิงในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์สาขานิติศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เสร็จสมบูรณ์ในปีการศึกษา 2544 สำหรับงานวิจัยของสุนิดา บุญญานนท์ ศึกษาการอ้างอิงสิ่งพิมพ์ที่ปรากฏในบรรณานุกรมและเชิงอรรถของวิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาบัณฑิตของภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระหว่างปีการศึกษา 2515-2533

5. ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง

จากการวิเคราะห์ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึง พบว่า ภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุด คือ ภาษาไทย 8,639 รายการ (ร้อยละ 89.31) รองลงมา คือ ภาษาอังกฤษ 936 รายการ (ร้อยละ 9.68) ที่เหลือเป็นการอ้างอิงถึงทรัพยากรสารสนเทศภาษาอื่น ๆ ได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน และภาษาลาว จากการศึกษางานวิจัยในประเทศสรุปได้ว่าภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุดเป็นภาษาไทย รองลงมาเป็นภาษาอังกฤษ แสดงว่าภาษาของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากในงานวิจัยเรื่องหนึ่ง ๆ จะเป็นภาษาเดียวกันกับงานวิจัยเรื่องนั้น ๆ สำหรับงานวิจัยในสาขานิติศาสตร์ของไทยอ้างอิงถึงทรัพยากรสารสนเทศภาษาไทย มากกว่าภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเป็นการศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายที่ใช้ในการปกครองและบังคับคนในประเทศ การบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ จึงเป็นภาษาไทย นอกจากนี้การเรียบเรียงตำราและเอกสารส่วนใหญ่ในสาขาวิชานิติศาสตร์ก็เป็นภาษาไทย จึงทำให้มีการใช้ทรัพยากรสารสนเทศภาษาไทยมากกว่าภาษาต่างประเทศ สุนิดา บุญญานนท์ (2535: 101)

ในส่วนของการอ้างอิงถึงทรัพยากรสารสนเทศภาษาต่างประเทศ นอกจากภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากลแล้ว ยังมีอ้างอิงถึงทรัพยากรสารสนเทศภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมัน เนื่องจากประเทศฝรั่งเศสและประเทศเยอรมันเป็นต้นแบบของการศึกษาวิชากฎหมายมหาชนในประเทศไทย จึงมีผู้วิจัยนำทรัพยากรสารสนเทศในภาษาทั้งสองมาใช้อ้างอิงถึงในงานวิจัยด้วย

6. ผลการประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

โดยนำรายการทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงมาตรวจสอบกับฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

ผลการตรวจสอบ พบว่าทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงในวิทยานิพนธ์ปรากฏในฐานข้อมูลรายการทรัพยากรสารสนเทศของสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน 3,824 รายการ (ร้อยละ 39.54) จากตัวเลขดังกล่าวจะดูเหมือนว่าทรัพยากรสารสนเทศที่สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนจัดให้บริการ ยังไม่สอดคล้องกับความต้องการในการวิจัยในสาขานี้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนเน้นการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศในสาขากฎหมายมหาชน โดยเฉพาะ ในขณะที่ยังต้องการใช้ทรัพยากรสารสนเทศในสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องที่สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนมิให้บริการไม่เพียงพอ เช่น หนังสือเกี่ยวกับกฎหมายอาญา กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายแพ่ง และกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง รายงานการวิจัย/งานวิจัย วิทยานิพนธ์ คำพิพากษาศาล กฎหมายและประมวลกฎหมาย รายงานการอบรม/สัมมนา หนังสือราชการ และบทความในหนังสือพิมพ์ นอกจากนี้ ผลการตรวจสอบยังพบว่า สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนมีทรัพยากรสารสนเทศที่ได้รับการอ้างอิงถึงสูงสุดทุกรายการ จึงกล่าวได้ว่า สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนมีทรัพยากรสารสนเทศหลักที่ตอบสนองความต้องการในการวิจัย อย่างไรก็ตาม ถ้าสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนต้องการพัฒนาเป็นศูนย์ข้อมูลวิชาการด้าน

กฎหมายมหาชน และศูนย์การเรียนรู้ ค้นคว้า อ้างอิงเกี่ยวกับกฎหมายปกครองและกฎหมายมหาชน ที่ทันสมัยในระดับสากลตามหน้าที่ที่ระบุไว้ ก็ควรพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศและบริการให้นักวิจัย สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยอาจจัดให้สามารถเข้าถึงผ่าน เครือข่ายความร่วมมือระหว่างห้องสมุดที่ให้บริการสารสนเทศด้านกฎหมาย เช่น ความร่วมมือกับ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับสำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน

1. สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนควร พัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ โดยการจัดหา ทรัพยากรสารสนเทศที่เกี่ยวกับกฎหมายมหาชนนอกเหนือไปจากหนังสือ และวารสาร เนื่องจาก สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชนได้จัดหาไว้ครบถ้วนแล้ว แต่ยังขาดเอกสารที่สถาบันการศึกษา หรือหน่วยงานทางด้านกฎหมายผลิตขึ้น ได้แก่ รายงานวิจัย /งานวิจัย รายงานการประชุม / เอกสารประกอบการประชุม รายงานการอบรม /สัมมนา เอกสารประกอบการสัมมนา รวมทั้ง จัดหาหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับ กฎหมายสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพิ่มมากขึ้น เนื่องจาก ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากฎหมายเหล่านี้มีความจำเป็นต้องใช้ในการวิจัยทางด้านกฎหมาย มหาชนด้วย
2. ควรพัฒนางาน บริการและส่งเสริมการใช้บริการ เพื่อพัฒนาสำนักหอสมุดกฎหมาย มหาชนให้เป็นศูนย์ข้อมูลทางวิชาการและศูนย์การเรียนรู้ ค้นคว้า อ้างอิง และวิจัยเกี่ยวกับ กฎหมายปกครองและกฎหมาย มหาชนที่ทันสมัยและสมบูรณ์ ตามพันธกิจของสำนักหอสมุด กฎหมายมหาชน
3. พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือเกี่ยวกับสารสนเทศด้านกฎหมาย เช่น ความร่วมมือ ระหว่างหน่วยงานในการจัดทำฐานข้อมูลคำพิพากษาศาล เนื่องจากคำพิพากษาศาลเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีความสำคัญซึ่งนักกฎหมายต้องใช้ในการอ้างอิงอยู่ตลอดเวลา หากมีการรวบรวมคำพิพากษาศาล ทั้งหมดไว้ในฐานข้อมูลเดียวกัน จะทำให้สืบค้นได้สะดวกรวดเร็วมากยิ่งขึ้น เครือข่ายความร่วมมือ ระหว่างห้องสมุดที่ให้บริการสารสนเทศทางด้านกฎหมาย เพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนและใช้ ทรัพยากรร่วมกัน ตลอดจนตอบสนองการเข้าถึงสารสนเทศของผู้ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. ควรพัฒนาเครือข่ายกับสถาบันการศึกษาที่เปิดสอนคณะนิติศาสตร์ โดยเฉพาะที่มี การเรียนการสอนเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนอย่างเป็นทางการ เพื่อหาแนวทางในการสร้างข่ายงาน ห้องสมุดทางด้านกฎหมายมหาชน และเพื่อประสานงานในการใช้ทรัพยากรสารสนเทศร่วมกัน ซึ่ง จะเป็นการช่วยส่งเสริมการใช้สารสนเทศด้านกฎหมาย เช่นเดียวกับเครือข่ายความร่วมมือระหว่าง มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการวิเคราะห์การอ้างถึงสาขาวิชาอื่นๆ เพื่อกำหนดทรัพยากรหลักในแต่ละสาขาวิชา และนำผลวิจัยที่ได้ไปใช้ในการประเมินคุณภาพและพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุด
2. ควรศึกษาการใช้ทรัพยากรสารสนเทศของห้องสมุดในแต่ละสาขาวิชาโดยใช้หลายวิธีร่วมกัน ได้แก่ การวิเคราะห์การอ้างถึง สถิติการยืมออก สถิติการจอง สถิติการยืมระหว่างห้องสมุด และการใช้ทรัพยากรสารสนเทศภายในห้องสมุด เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่มีความเที่ยงตรงสามารถนำไปสรุปสภาพการใช้ทรัพยากรสารสนเทศโดยรวมได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จอมใจ ทองจุ่น. (2545). การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ ศศม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญชัย แสงศักดิ์. (2538). พัฒนาการของกฎหมายมหาชนในต่างประเทศและในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- (2547). ศาลปกครองกับครู อาจารย์ และผู้บริหารการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักงานศาลปกครอง.
- ดาร์รัตน์ จุฬารัตน์. (2536). การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์ชั้นปริญญาโท สาขาโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ธนิช บุญจันทร์. (2548). การวิเคราะห์การอ้างถึงวารสารในวิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2533 - 2545. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บรรศักดิ์ อูวรรณโณ. (2550). กฎหมายมหาชน เล่ม 2 : การแบ่งแยกกฎหมายมหาชน-เอกชน และ พัฒนาการกฎหมายมหาชนในประเทศไทย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประกาศคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายศาลปกครองเรื่อง การแบ่งส่วนราชการและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการในสำนักงานศาลปกครอง. (2552, 6 มีนาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 126 ตอนที่ 13ก. หน้า 14-18.
- ประภาวดี สืบสนธิ์. (2530). การวิจัยบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2543). สารสนเทศในบริบทสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย.
- (2546). การประเมินทรัพยากรสารสนเทศที่จัดหา. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ หน่วยที่ 9-15. หน้า 79-136. พิมพ์ครั้งที่ 4. นนทบุรี: สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ประยงค์ศรี พัฒนกิจจำรูญ. (2546). กระบวนการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ หน่วยที่ 1-8. หน้า 135-185. พิมพ์ครั้งที่ 4. นนทบุรี: สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- โกคิน พลกุล; และ ชาญชัย แสงศักดิ์. (2551). *หลักกฎหมายมหาชนเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- รชฏ เจริญนำ. (2548). *วิวัฒนาการของระบบกฎหมาย*. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป* หน่วยที่ 1-7. หน้า 51-96. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วรณัฐ อนุณกร. (2538). *รายงานการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์การอ้างถึงวารสารในวิทยานิพนธ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี*. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สมยศ เชื้อไทย. (2551). *หลักกฎหมายมหาชนเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- สำนักงานศาลปกครอง. (2552). *รายงานการปฏิบัติงานของศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครอง ประจำปี 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- สุกานดา ดีโพธิ์กลาง. (2547). *การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุดาร์ตน์ ภัทรดุลย์พิทักษ์. (2545). *การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์และรายงานการศึกษานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สุนิดา บุญญานนท์. (2535). *การวิเคราะห์การอ้างถึงในวิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (บรรณารักษศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุรรัตน์ ประจันปัจจนิก. (2548). *กฎหมายเอกชนและกฎหมายมหาชน*. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป* หน่วยที่ 8-15. หน้า 103-131. นนทบุรี: สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสาวลักษณ์ รัตนปัญญา. (2544). *การวิเคราะห์การอ้างถึงวารสารในวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับมหาบัณฑิต วิชาเอกบรรณารักษศาสตร์และสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- หยุด แสงอุทัย. (2545). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: ประกายพริก.
- อารีย์ ชื่นวัฒนา. (2524). *การวิเคราะห์การอ้างถึงของวิทยานิพนธ์สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับห้องสมุดวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (บรรณารักษศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- Enger, K. Brock. (2009). *Using Citation Analysis to Develop Core Book Collections in Academic Libraries*. Retrieved July 21, 2009, from <http://www.sciencedirect.com>
- Gao, Shi-Jian; Yu, Wang-Zhi; & Luo, Feng-Ping. *Citation Analysis of PhD Thesis at Wuhan University, China*. Retrieved July 21, 2009, from <http://www.sciencedirect.com>
- Gooden, Angela M. (2001). *Citation Analysis of Chemistry Doctoral Dissertations : An Ohio State University Case Study*. Retrieved May 22, 2009, from <http://istl.org/01-fall/refereed.html>
- Haycock, Laurel A. (April, 2004). Citation Analysis of Education Dissertations for Collection Development. *Library Resources & Technical Services*. 48(2): 102-106
- Kniesel, Jennifer E.; Kellsey, Charlene. (2005). Citation analysis for Collection Development: A Comparative Study of Eight Humanities Fields. *The Library Quarterly Retrieved*. 75(2): 142-168. Retrieved May 5, 2010, from <http://indicasciences.veille.inist.fr/spip.php?article387>
- Kushkowski, Jeffrey D.; Parsons, Kathy A.; & Wiese, William H. (2003). *Master's and Doctoral Thesis Citation : Analysis and Trends of a Longitudinal Study*. Retrieved May 22, 2009, from <http://muse.jhu.edu>
- LaBonte, Kristen B. (2005, Summer). Citation Analysis: A Method for Collection Development for a Rapidly Developing Field. *Science and Technology Librarianship*. Retrieved May 5, 2010, from <http://www.istl.org/05-summer/refereed.html>
- Reitz, Joan M. (2007). Citation Analysis. *Online Dictionary for Library and Information Science*. Retrieved May 5, 2010, from <http://lu.com/odlis/search.cfm>
- Smith, Linda C. (1981, Summer). Citation Analysis. *Library Trends*. 30(1): 83–106
- Weber, Robert Philip. (1986). *Basic Content Analysis*. 2nd ed. Beverly Hills: Sage Publication.
- Weinstock, Melvin. (1971). Citation Indexes. In *Encyclopedia of Library and Information Science*, v.5. pp. 16-40. New York: Marcel Dekker.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์

แบบบันทึกข้อมูลวิทยานิพนธ์

ตอนที่ 1 วิทยานิพนธ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์

ลำดับที่ของวิทยานิพนธ์

ชื่อผู้แต่ง

ชื่อวิทยานิพนธ์

.....

ปีการศึกษา

สถาบันการศึกษา

- () จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- () มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- () มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- () มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ขอบเขตเนื้อหาของวิทยานิพนธ์

- () 1. กฎหมายมหาชนภายนอกหรือกฎหมายระหว่างประเทศ
- () 2. กฎหมายมหาชนภายใน
 - () 2.1 กฎหมายรัฐธรรมนูญ
 - () 2.2 กฎหมายปกครอง
 - () 2.3 กฎหมายการคลัง
 - () 2.4 กฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจ
 - () 2.5 กฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา

ตอนที่ 2 แบบบันทึกข้อมูลการอ้างอิงที่ปรากฏในบรรณานุกรมของวิทยานิพนธ์

ลำดับที่ของวิทยานิพนธ์

ลำดับที่ของรายการอ้างอิงในบรรณานุกรม

ชื่อผู้แต่ง

ชื่อเรื่อง/ชื่อบทความ/ชื่อกฎหมาย

.....

ชื่อวารสาร

ประเภท

- () 1. หนังสือ
- () 2. บทความวารสาร
- () 3. วิทยานิพนธ์
- () 4. รายงานการประชุม
- () 5. รายงานการวิจัย/งานวิจัย
- () 6. รายงานประจำปี
- () 7. สิ่งพิมพ์รัฐบาล
- () 8. ราชกิจจานุเบกษา
- () 9. คำพิพากษาศาล
- () 10. กฎหมายและประมวลกฎหมาย
- () 11. คำบรรยาย
- () 12. รายงานการอบรม/สัมมนา
- () 13. คู่มือการปฏิบัติงาน
- () 14. หนังสือราชการ
- () 15. หนังสือพิมพ์
- () 16. อื่น ๆ (ระบุ)

รูปแบบ

- () 1. สื่อสิ่งพิมพ์
- () 2. สื่อโสตทัศน์
- () 3. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ปีที่พิมพ์

อายุ

- () 1. ไม่เกิน 5 ปี
- () 2. 6 – 10 ปี
- () 3. 11 – 15 ปี
- () 4. 16 – 20 ปี
- () 5. 21 ปีขึ้นไป

ภาษา

- () 1. ภาษาไทย
- () 2. ภาษาอังกฤษ
- () 3. ภาษาอื่นๆ (ระบุ)

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกข้อมูลความถี่ในการอ้างถึง
และการประเมินความสอดคล้องของทรัพยากรสารสนเทศ
ที่ได้รับการอ้างถึงกับทรัพยากรสารสนเทศที่มีในห้องสมุด

ภาคผนวก ค

วิทยานิพนธ์สาขาวิชานิติศาสตร์
ที่มีขอบเขตเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมายมหาชน
(ปีการศึกษา 2550–2551)

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

- กนกวรรณ พรประสิทธิ์ (2551). บทบาทของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายเสียงข้างน้อยในระบบ
รัฐสภา กับ ปัญหาตามรัฐธรรมนูญไทย: ศึกษากรณีการตรวจสอบฝ่ายบริหาร
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กนกอร ฉวาง. (2550). ปัญหาการกำกับกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์ในประเทศไทย.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กริช ภูณิยามา. (2550). การมอบอำนาจทางปกครองในระบบราชการ วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชา
นิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กฤติฎีกา ทองเพชร. (2550). ผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ. วิทยานิพนธ์ น.ม.
(สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- กฤติ พฤกษ์อัศรกุล. (2550). หลักความไม่มีส่วนได้เสียของเจ้าหน้าที่ : ศึกษากรณีการออก
คำสั่งทางปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจน์กนก อติสุธาโกชน (2551). ความรับผิดชอบอื่นของฝ่ายปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พศ. 2542 : ศึกษาเปรียบเทียบกับความรับผิดชอบของ
ฝ่ายปกครองในระบบกฎหมายฝรั่งเศสและเยอรมัน วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชา
นิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กิริณี จาระนุ่น. (2550). หลักเกณฑ์การดำเนินการในเรื่องความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เกวลี มโนภินิเวศ (2551). ปัญหาความสัมพันธ์ในการลงโทษทางปกครองและการลงโทษทางอาญา
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เกษสุดา ภูสะพาน. (2550). การพัฒนาระบบพรรคการเมืองของประเทศไทย : ศึกษาเฉพาะกรณี
การให้เงินอุดหนุนแก่พรรคการเมือง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เกียรติภูมิ นิลสุข. (2550). ปัญหาของสถาบันการเมือง : ศึกษากรณีวุฒิสภาที่มาจาก
การเลือกตั้งโดยตรงของไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- ขจิตพรณ สุขแสง (2551). *การยกเลิกสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาล*
 วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- คณินิจ แซ่เฮง. (2551). *ปัญหาการบังคับให้ส.ส. สังกัดพรรคการเมือง* วิทยานิพนธ์ น.ม.
 (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
 ถ่ายเอกสาร.
- จิรายุ อจจตุรย์. (2551). *การแก้ไขเยียวยาความบกพร่องของคำสั่งทางปกครอง*.
 วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑาลักษณ์ จำปาทอง. (2550). *การแก้ไขข้อผิดพลาดในร่างกฎหมายที่ได้รับความเห็นชอบ*
จากรัฐสภาแล้ว. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ชลวิทย์ นิโครธานนท์. (2550). *ปัญหาทางกฎหมายบางประการของคณะรัฐมนตรีรักษาการ*.
 วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ฐานพร ม่วงมณี. (2550). *รัฐสภากับการมีส่วนร่วมในการทำหนังสือสัญญาของประเทศไทย*.
 วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ตริตาเวสน์ โสธนะเสถียร. (2550). *กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน : ศึกษา*
กระบวนการใช้อำนาจและตรวจสอบการใช้อำนาจของคณะกรรมการธุรกรรม.
 วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ธาริณี องค์สุทธิสวัสดิ์. (2550). *ปัญหาการจำกัดสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญโดยประกาศ*
ห้ามทำและเผยแพร่โพลเลือกตั้งของคณะกรรมการการเลือกตั้ง. วิทยานิพนธ์ น.ม.
 (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
 ถ่ายเอกสาร.
- นัฐกานต์ ชำยยัง. (2550). *คำทบทวนที่เป็นธรรมตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์*.
 วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์พิลัย วรรณราช (2551). *หลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการควบคุมการขัดกันระหว่าง*
ผลประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการรัฐวิสาหกิจที่เป็นบริษัทจำกัดซึ่งประกอบ
กิจการโทรคมนาคม วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- พัทยา สีใจเจริญ. (2550). แนวทางการจัดตั้งองค์กรกำกับดูแลกิจการไฟฟ้าในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มานะ อ่อนท้วม. (2551). ปัญหาเกี่ยวกับการพ้นจากตำแหน่งของสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นในระบบกฎหมายปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มาเรียม วิมลธร. (2551). ศาลปกครองชั้นอุทธรณ์: ศึกษากรณีข้อเสนอกเกี่ยวกับการจัดตั้งและวิธีพิจารณาคดีปกครอง วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มีโชค เจริญกิจ. (2551). สถานะทางกฎหมายขององค์กรอิสระในระบบกฎหมายไทย วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รัฐพงศ์ โภคะสุวรรณ. (2550). ปัญหาการจัดซื้อจัดจ้างของส่วนราชการในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนลักษณ์ นาถนิตธาตา. (2551). การไต่สวนคดีปกครองโดยศาลปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ฤทธิภูมิ กัลยาณภัทรศิษฐ์. (2550). การให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจโดยรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วรุณี วุฒิภิรมย์. (2551). ปัญหาทางกฎหมายของประกาศ คปคฉบับที่ 27 : ศึกษาสถานะทางกฎหมายและการใช้บังคับย้อนหลังในการเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วรศักดิ์ อารีเปี่ยม. (2550). การควบคุมการกระทำของฝ่ายทหาร. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วรานนท์ วิเศษศิริ. (2551). หลักประชาธิปไตยภายในพรรคการเมืองกับระบบการเมืองไทย วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- วราพร ธนาศรีมงคลกุล. (2550). ผลผูกพันของการออกเสียงประชามติ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วารุณี วัฒนประดิษฐ์. (2551). เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัตน์ สุนทรวิภาต. (2550). วินัยทางงบประมาณและการคลังตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. 2542. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศรัทธัน งามนิสัย. (2550). หลักความพอสมควรแก่เหตุ : พัฒนาการและการปรับใช้ในระบบกฎหมายไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิณา เสงวิจิตร. (2550). การคุ้มครองผู้ใช้ข้อมูลภาครัฐ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมกมล แดงทองดี. (2550). ระบบการตรวจเงินแผ่นดินของประเทศไทย : ศึกษาเปรียบเทียบกับระบบการตรวจเงินแผ่นดินประเทศออสเตรเลีย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมเจตน์ คงรอด. (2550). สิทธิและเสรีภาพของทหาร. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมบูรณ์ วชิรบูรณ์สุข. (2551). การควบคุมการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 โดยศาลปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมหญิง ทวีชัย. (2550). ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับรัฐธรรมนูญในระบบกฎหมายไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัชรี้ กรรเจียกพงษ์. (2551). การตรวจสอบการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยฝ่ายตุลาการ วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สายรุ้ง มารมณ. (2550). การปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลปกครองในคดีเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลภาครัฐ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- สุพร กลัดแพ. (2551). *สถานะทางกฎหมายของการกระทำของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน*
 วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุรเดช ชมเกล็ดแก้ว. (2551). *ปัญหาการยุบพรรคการเมืองที่กระทบต่อเสรีภาพในการจัดตั้ง*
พรรคการเมือง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อภิชาติ ลายสนิทเสรีกุล. (2550). *ปัญหาการเพิ่มและจำหน่ายรายการบุคคลในทะเบียนบ้าน*
ตามระบบกฎหมายไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อารยา สุขสม. (2551). *กฎหมายบังคับการให้เป็นไปตามหนังสือสัญญา กับ ปัญหาการเป็นป่อเกิด*
ของกฎหมายปกครองในระบบกฎหมายไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์).
 กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อิรสา วงศ์นำถ. (2551). *คำสั่งทางปกครองที่มีองค์กรเข้าร่วมพิจารณาทางปกครองมากกว่า*
หนึ่งองค์กร: ศึกษากรณีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับ
ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พศ. 2539. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์).
 กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- กนกรัตน์ ปัญญาณรงค์วงศ์. (2551). การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เกียรติไกร ไกรแก้ว. การคุ้มครองความเชื่อถือและความไว้วางใจของผู้รับคำสั่งทางปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จักรพล ลิมตระกูล. (2550). ปัญหาการออกกฎหมายที่มีผลเป็นการยกเลิกแก้ไขกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จักรพันธ์ เชื้อวานิช. (2550). ผลของคำสั่งทางปกครองที่ไม่ได้ปฏิบัติตามหลักความไม่มีส่วนได้เสีย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จิตติวัฒน์ ทองนวล. (2551). ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการตามข้อบังคับการประชุมสภาของไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ฉันทิกา กุลธำรงค์. (2551). ความรับผิดชอบของรัฐโดยปราศจากความผิด : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายฝรั่งเศสกับกฎหมายไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ฉานธิ์ สันตะพันธ์. (2551). เขตอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธีรวัฒน์ ขวัญใจ. (2549). สถานะของแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พ.ศ. 2540). วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธีรญา สระทองอ่อน. (2550). ขอบเขตในการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของฝ่ายปกครองโดยศาลปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บัณฑิต หวังวโรดม. (2551). คดีปกครองที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจ ศึกษากรณีการฟ้องเพิกถอนนิติกรรมทางปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- ไพบตอง รัตนขจิตวงศ์. (2551). *มาตรการหรือวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาในคดีสิ่งแวดล้อม*.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปริตดา สดสง่า. (2550). *การนำวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้ในวิธีพิจารณาคดีปกครอง*.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปานทิพย์ พุกษาลวิทย์. (2551). *ข้าราชการพลเรือนสามัญกับกฎหมายแรงงาน*. วิทยานิพนธ์
น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- ปิยะวรรณ ประมวลทรัพย์. (2550). *รูปแบบที่เหมาะสมขององค์กรที่ทำหน้าที่กำกับดูแล
การบินพลเรือนในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พนารัตน์ มาศมมาดล. (2551). *สิทธิเสรีภาพของสตรีไทยภายใต้การปกครองในระบอบ
สมบูรณาญาสิทธิราชย์ (รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวจนถึง
การเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475)*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พนิดา พงศ์สุวรรณ. (2551). *การควบคุมการใช้อำนาจขององค์กรวิชาชีพด้านกฎหมาย : ศึกษา
เฉพาะกรณีสภาทนายความ*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พันธุ์เพิ่มศักดิ์ อารุณี. (2550). *มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองการทำงานและผลประโยชน์
ตอบแทนของผู้ปฏิบัติงานในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชา
นิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิพัฒน์ กิจเสถียรพงษ์. (2550). *การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานเด็ก :
ศึกษากรณีการใช้แรงงานเด็กในสถานประกอบการประเภทร้านอาหารและสถานบริการ
นันทนในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ภทรียา เทพขจร. (2551). *กฎหมายสนับสนุนการจัดตั้งกลุ่มผู้ใช้น้ำในเขตชลประทาน*.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ยสวดี นิลคุหา. (2551). *หลักกฎหมายห้ามมิให้มีผลย้อนหลังในระบบกฎหมายไทย : ศึกษากรณี
กฎหมายอื่นที่มีใช้กฎหมายที่มีโทษทางอาญา*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์)
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- ยุทธศักดิ์ ดือรัมย์. (2551). *การมีส่วนร่วมของประชาชนโดยการใช้สิทธิฟ้องคดีสิ่งแวดล้อม*.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- รักไท เทพปัญญา. (2551). *ปัญหาและแนวทางแก้ไขการเรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน
ตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539*.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรพชร จันทร์ขันตี. (2551). *กระบวนการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐภายใต้รัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช 2550*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรพันธ์ เย็นทรัพย์. (2551). *การจัดหาพัสดุภาครัฐด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์*. วิทยานิพนธ์
น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- วัชรพร ยอดมิ่ง. (2551). *กระบวนการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชา
นิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิรัช ร่วมพงษ์พัฒนะ. (2550). *เขตอำนาจศาลปกครองในคดีพิพาทเกี่ยวกับการยึดหรืออายัดและ
ขายทอดตลาดทรัพย์สินของเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากร*. วิทยานิพนธ์ น.ม.
(สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- วิรัตน์ ชาญอารีวิวัฒน์. (2551). *ที่มาและองค์ประกอบของคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิสาข์ อิ่มใจ. (2551). *ปัญหาว่าด้วยโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญ : ศึกษา
เปรียบเทียบศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550*. วิทยานิพนธ์
น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- ศุภชัย คำคุ้ม. (2550). *การตรวจสอบการใช้อำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) โดย
ศาลรัฐธรรมนูญ : ศึกษาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 9/2549*. วิทยานิพนธ์ น.ม.
(สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.

- สมฤทธิ์ ไชยวงศ์. (2550). ปัญหากระบวนการสรรหาผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร. 89
- สิงห์คำ วงพระจันทร์. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการนิติบัญญัติระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กับราชอาณาจักรไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุดปรารถนา นิละไพจิตร. (2550). สิทธิมนุษยชนในอิสลามกับการรับรองสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- แสงระวี สวัสดิบุตร. (2551). ปัญหาที่เกิดจากการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อโณทัย ศรีสมัย. (2550). การควบคุมการใช้อำนาจของแพทยสภาโดยศาลปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อริลักษณ์ ศรีหทัย. (2551). การรับรองสิทธิเสรีภาพของชนชั้นในสังคมไทยในสมัยรัตนโกสินทร์ (รัชกาลที่ 4 – รัชกาลที่ 7). วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อภิษฐา บุญกระพือ. (2550). ข้อขัดแย้งในเรื่องอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครอง : ประสพการณ์จากการบังคับใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พ.ศ. 2540). วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อรพรรณ ลีนะเปสนันท์. (2551). แนวคิดรัฐธรรมนูญนิยมในรัฐธรรมนูญไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2549. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อัศรินทร์ อัศนิต. (2551). การให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลไร้อยู่อาศัยภายใต้กฎหมายไทย : ศึกษาวิเคราะห์จากปัญหาของสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

อุษณีย์ ลี้วิไลกุลรัตน์. (2551). ผลกระทบของการพิพาทศึกษาเพิกถอนกฎโดยให้มีผลย้อนหลัง :
ศึกษาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด กรณี กฟผ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชา
นิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

- กมลวิศว์ แก้วแฝก. (2551). *สถานะทางกฎหมายและการตรวจสอบมติคณะรัฐมนตรีที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา 9 (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- กรรณิการ์ สุวรรณพุ่ม. (2550). *อำนาจหน้าที่และการเข้าสู่ตำแหน่งของกรรมการองค์การซึ่งใช้อำนาจทางปกครองของรัฐ : ศึกษาเฉพาะกรณีสภาพิจารณาภาพยนตร์*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- กาศคมสิทธิ์ กลิ่นมณี. (2550). *เงื่อนไขประกอบคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 : ศึกษาเฉพาะกรณีมาตรการในการควบคุมตรวจสอบการใช้รถยนต์*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ชลิตา แก้วมณี. (2550). *ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการขอรับ การจัดสรร การบริหาร และการควบคุมงบประมาณขององค์การอิสระ*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- เชาวณี ขววิสิฐ. (2551). *การระงับข้อพิพาททางปกครองโดยวิธีการอื่น นอกจากศาลปกครอง*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- เชาว์ลิต แจ้งอักษร. (2550). *มาตรการบังคับทางปกครองของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ดรณ พานิชอัตรา. (2550). *ปัญหาการควบคุมนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยสภาองค์การบริหารส่วนตำบล*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ถิรวรรณ กลางณรงค์. (2550). *การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชน และการคุ้มครองสิทธิบุคคล*. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

- ทรงศักดิ์ ไพศาล. (2550). การควบคุมการประกอบวิชาชีพทางการศึกษาของคุรุสภา. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ทวี อธิลา. (2550). การบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2542. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล ดิบบงษา. (2551). ระยะเวลาการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ หรือประโยชน์ส่วนรวม. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล วงศ์คุ้มครอง. (2551). ความรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามประมวลกฎหมายอาญา. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นาถอุมา สุโชตายน. (2550). การดำเนินการของรัฐวิสาหกิจที่มีผลกระทบต่อการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินของเอกชน. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นิโรจน์ ผลบุญ. (2550). อำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนกับการคุ้มครองพยานบุคคล ในคดีอาญาตามมาตรา 40 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- นิรมล ยินดี. (2551). มาตรการทางกฎหมายในการจัดการเพื่อคุ้มครองแหล่งธรรมชาติอันควรอนุรักษ์. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- บดินทร์ กริธาธร. (2550). อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการตรวจสอบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- บุปผาชาติ กาวชู. (2550). ปัญหาการใช้อำนาจทางปกครองตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ประวิติ แก้วทอง. (2550). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 : ศึกษาเฉพาะกรณีการเสนอความเห็นขององค์กรตามรัฐธรรมนูญต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 336. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

- ประสิทธิ์ สุทธิชัย. (2550). ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง แห่งชาติ พ.ศ.2547. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ประเสริฐ ทัพเสน. (2550). การส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรมของชาติตามพระราชบัญญัติกีฬา มวย พ.ศ.2542. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ปริญญา โรหิตาคณี. (2550). ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย รามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ปัญญา จิตตานุ. (2550). ปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมบรรทัดฐานในเชิงรูปธรรมเพื่อ การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพพลเมืองตามรัฐธรรมนูญ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- พัชณียา คณานุกรณ์. (2551). การแก้ไขความเดือดร้อนเสียหายตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด ในคดีฟ้องเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ไพบุลย์ ตั้งธนะรัตน์. (2550). กระบวนการสอบสวนในคดีอาญาภายใต้การคุ้มครองสิทธิ ของผู้ต้องหาโดยพนักงานอัยการ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ปิญญ์ พุมนวน. (2550). การคุ้มครองพระพุทธศาสนาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 : ศึกษาเฉพาะกรณี การใช้มาตรการทางอาญาต่อภิกษุซึ่งต้องปาราชิก. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย รามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี จำจรัส. (2550). การจำกัดสิทธิ และเสรีภาพเท่าที่จำเป็น และการไม่กระทบกระเทือน สาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพตามมาตรา 29 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพุทธศักราช 2550. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- เรืองชัย เลิศรัฐการ. (2550). ปัญหาการจัดทำ การอนุมัติ การบริหาร และการควบคุม งบประมาณของฝ่ายนิติบัญญัติ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

- วิรัตน์ เนยสูงเนิน. (2550). ปัญหาทางกฎหมายของที่ประชุมร่วมกันของประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานคณะกรรมการการสามัญของสภาผู้แทนราษฎรทุกคณะ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- วิวัฒน์ หวังเหมรา. (2551). การละเลยหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าของเจ้าพนักงานตำรวจ ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาภายใต้เขตอำนาจศาลปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ อัจจุกุล. (2550). การจ่ายเงินแผ่นดินให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเงินรางวัล ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาดา ศรีใหม่. (2551). การตั้งคณะกรรมการวิสามัญของผู้แทนองค์การเอกชน ตาม มาตรา 152 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- อภิชาติ แจ้งยุบล. (2550). เอกสิทธิ์คู่สัญญาฝ่ายรัฐในสัญญาทางปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- อัศรพล ทาแก้ว. (2551). การใช้มาตรการทางปกครองในการเรียนภาษีคืบจากการทุจริต. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา จงสิทธิมหากุล. (2550). การอุทธรณ์คำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 : ศึกษา เฉพาะกรณีกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- อัครธรณ อุทัยรังษี. (2551). ปัญหาทางกฎหมายในการพิจารณาให้สิทธิใช้ประโยชน์จากทราย ในประเทศ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

- กชมน ทรงพิทักษ์กุล. (2552). ปัญหาทางกฎหมายในการจัดสวัสดิการแรงงานสำหรับลูกจ้างหญิง
มีครรภ์. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- กรรชรส วันดี. (2550). การบังคับใช้พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ.2546.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- กันตพงศ์ รังษีสว่าง. (2550). วิเคราะห์ปัญหาในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติส่งเสริม
การจัดสวัสดิการสังคม พ.ศ.2546. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- กันตพัฒน์ จีรวงศ์ธนพร. (2550). ความเป็นอิสระของศาลทหาร. วิทยานิพนธ์ น.ม.
(สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
ถ่ายเอกสาร.
- ไกรเลิศ ดาวเรือง. (2552). ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสารตั้งต้นและเคมีภัณฑ์จำเป็น
ที่ใช้ในการผลิตยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- จิตติคุณ แพงคุณ. (2550). คดีปกครองเกี่ยวกับวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ. วิทยานิพนธ์ น.ม.
(สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
ถ่ายเอกสาร.
- จิรวรรณ ตั้งเจริญถาวร. (2552). สิทธิในการได้รับบริการสาธารณสุขจากรัฐ : ศึกษาเฉพาะกรณี
การใช้สิทธิเหนือสิทธิบัตรยา. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ชัชฎา สงสมอ. (2550). การตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญในการตราพระราชกำหนด :
ศึกษาเฉพาะกรณีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540. วิทยานิพนธ์ น.ม.
นิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขฎี ถวิลไทย. (2550). วิเคราะห์คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ 47/2547 และ 60/2548 กรณี
การสรรหาและแต่งตั้งผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- นิติพร ต้นวิไลย. (2552). การคุ้มครองลูกจ้างในการร่วมเจรจาต่อรองตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน
สัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.

- ประยุทธ์ การสมกล้า. (2551). การระงับข้อพิพาทโดยการประนีประนอมยอมความในคดีปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ปัญญา จันสกุล. (2550). ผลของคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ที่มีเหตุบกพร่องในอำนาจ : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายเยอรมัน ฝรั่งเศส และไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ปัทม์พิสิษฐ์ วิสาลเสถียร. (2551). บทบาทและอำนาจหน้าที่ของอัยการและพนักงานสอบสวน คดีพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล เมฆวรรตน์. (2550). การคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายอากรตามประมวลรัษฎากร : ศึกษากรณีการขอคืนภาษีอากรเกินกว่าที่ควรต้องเสียหรือกรณีการขอคืนภาษีอากรที่ไม่มีหน้าที่ต้องเสีย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ภูมิวิมล แก้วศรีสุริยะดา. (2550). อำนาจ สิทธิ ประโยชน์ตกทอดจากการแปรรูปรัฐวิสาหกิจเป็น บริษัทมหาชน จำกัด : ศึกษากรณีการแปรรูปองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- รัชดาภรณ์ เมฆวรรักษ์. (2550). ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงบประมาณแผ่นดินในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ราณี อินทสร. (2552). ความผิดอันเกิดจากการฝ่าฝืนคำสั่งทางปกครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- วรพล ปลั่งดี. (2552). การไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ : ศึกษาเฉพาะกรณีการนำหลักเกณฑ์การควบคุมตัวในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญามาใช้บังคับ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- วรวรรณ เอกพงษ์พันธ์. (2552). ปัญหากระบวนการสรรหาคณะกรรมการ “กสช” ตามพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.2543. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.

- วัชรินทร์ จันทรทอง. (2551). พระราชกฤษฎีกาที่ไม่อยู่ภายใต้การตรวจสอบของศาลปกครอง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- วิทยา บวรศิริน. (2550). มาตรการทางกฎหมายของเจ้าพนักงานตำรวจในการต่อรองข้อมูลสำคัญจากผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- วินัย รุ่งรักสกุล. (2552). การถอดถอนจากตำแหน่งตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- ศรัณญา โสตานิล. (2550). ปัญหาคดีปกครองเกี่ยวกับคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัยข้าราชการ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- สนธยา ยาพิณ. (2552). บทบาทและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติต่อการแก้ไขปัญหาการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ โชติวงศ์. (2552). ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ ศึกษากรณีตามมาตรา 15(2) และ (3) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- สรรเพชญ ชัยจินดา. (2550). สิทธิการมีทนายความของผู้ต้องหาและจำเลยในคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลทหาร. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- สายฝน รัตนภิรมย์. (2552). นโยบายรัฐในการควบคุมอาชญากรรมแชร์ลูกโซ่ที่แฝงในธุรกิจขายตรง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา รักเหลือ. (2550). มติคณะรัฐมนตรีที่ไม่สอดคล้องต่อบทบัญญัติของกฎหมาย : ศึกษากรณีการลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- สุดารัตน์ บุญสร้าง. (2552). ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ.2543 : กรณีศึกษาว่าด้วยการหลีกเลี่ยงไม่ขออนุญาตจัดสรรที่ดิน. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.

- สุวัठी ไกรสกุล. (2551). การระงับข้อพิพาทเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างของทางราชการ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- อนงนาต ชีวานันท์กุล (2551). การตีความรัฐธรรมนูญของศาลรัฐธรรมนูญไทย : ศึกษากรณี การตีความที่แตกต่างจากเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- อารีวรรณ จตุทอง. (2551). มาตรการทางกฎหมาย ในการส่งเสริมให้สตรีมีส่วนร่วมทางการเมือง. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- อุดมชัย โลหณุต. (2552). มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ต่อผู้กระทำความผิดที่ให้ออมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติด ให้โทษ พ.ศ.2522. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- อุดมศักดิ์ สงเคราะห์. (2552). ปัญหาทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.
- เอกชัย กาญจนางกูรพันธุ์. (2552). การใช้ดุลพินิจของคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 : กรณีผู้ที่เคยผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ น.ม. (สาขาวิชานิติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. ถ่ายเอกสาร.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวทิพย์วรรณ เหมือนมิตร
วันเดือนปีเกิด	30 มิถุนายน พ.ศ. 2522
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	64/246 หมู่ 4 หมู่บ้านเฟื่องสุข 2 ต.ลำโพ อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี 11110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่ศาลปกครองชำนาญการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สำนักหอสมุดกฎหมายมหาชน สำนักงานศาลปกครอง 120 หมู่ 3 ถ.แจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2540	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนนารีวิทยา
พ.ศ. 2543	ศศ.บ. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์) เกียรตินิยมอันดับ 2 จาก มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
พ.ศ. 2548	ศศ.บ. (รัฐศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2553	ศศ.ม. (บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ